

ပြည်ထောင်စု
ဝန်ကြီးဌာန

အိမ်

ကျွန်တော်ကလေးကြမ်း

Graphic Design Zey Phay
09570115439

အခန်း(၁)

ဟင်...၊

မီးခိုးတွေ လှိုက်အူတက်လာတာကို မြင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ညနေခင်း ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်မို့ မိုးသားတွေ ညှို့တက်နေတာလား အမှိုက် တွေ မီးရှို့နေတာလားလို့ တွေးဖြစ်တာ ခဏတစ်ဖြုတ်...၊

ရေပုံးကိုင်၍ ရွာအဝင်လမ်းလေးကို ဦးတည်လိုက်ကာမှ မီးညွန့်တွေ နဲ့ တဖျစ်ဖျစ် တဖောက်ဖောက် မြည်သံတွေပါ ကြားလိုက်ရ၏။ မီးတို့ သည် အညွန့်တက် လာပြီ ဆိုတည်းက ညိုတိုတို ပြာတာတာတွေကနေ ခဏအတွင်းမှာ နီရဲလွန့်လူးနေကြလျက်...၊

"ဘုန်း...ဘုန်း..."

"လုပ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး၊ အထဲမှာ လူတွေရှိတယ်..."

ရိုးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ နေရာမှာ တင် တုံ့သွားသည် ။ ထိုစဉ်ရွာထဲကနေ ပြေးထွက် လာကြသည့် လူတွေ၊ အပြင်ကနေ ပြေးလွှား ဝင်သွားကြသည့် လူတွေ သူမကြည့်နေတုန်းမှာ လူသူမမြင်ဘဲ ငြိမ်သက်တိတ် ဆိတ်နေသည့် ရွာငယ်လေးက ပုရွက်ဆိတ်အုံကို တုတ်နဲ့ ယက်ချလိုက် သလို ပျာယီးပျာယာ ပြေးလွှားနေကြ၏။

ကိုယ့်ဘေးကနေ ကပ်သွားတဲ့ လူတွေ လူကိုဝင်တိုးမတတ် ပြေးလာသည့် လူတွေ ရှိကြသဖြင့် ရိုးဘေးကိုကပ်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း လမ်း

ဘေး ကိုင်းတောအစပ်ကို တိုးကပ်ရပ်နေမိသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

သူမအနီးအနားမှာ ကားပျက်သွားသဖြင့် ရေလိုချင်လို့ ရွာရှိတဲ့ ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တာဖြစ်ကာ ကားနဲ့ လည်း အလှမ်းဝေးနေပြီ ဖြစ်၏။ ကိုယ်လာကာမှ မီးထလောင်နေသည့် ရွာထဲကို ရေဘယ်လိုတောင်းရမလဲ... ၊

သူများ ဒုက္ခကို မစာနာလို့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် မိုးမချုပ်ခင် သူမ ရေရမှ ဖြစ်မည်။ ကားတစ်စီးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်ခဲ့ရသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက် အတွက် ကားပျက်ခြင်းနဲ့ အချိန်က အကြီးမားဆုံး ရန်သူဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် သူများ တွေ့မီးငြိမ်းနေ သည့် ရေကိုပဲ ကားဆက်မောင်းလို့ ရအောင် သူမ တောင်းရမှာ ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို နည်းလမ်းကောင်းမှ လည်း မမြင်... ၊

ရွာလမ်းကို ရှောင်ကွင်း၍ တစ်နေရာကနေ ဝင်ဖို့ အတွက် ခြံစည်းရိုးသဖွယ် ပေါက်နေသည့် ဝါးရုံပင်တွေကို ကွေ့ပတ်လျှောက် လာခဲ့မိသည် ။ မီးတောက်အားက လျှော့ကျသွားပြီဖြစ်ကာ လူသံတွေပို၍ ဆူညံနေ၏။ ရိုးကတော့ ရွာအစွန်အဖျားက အိမ်တစ်အိမ်လောက် တွေ့တာနှင့် ရေဝင်တောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ... ၊

"တွေ့ပြီ..."

ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ အိမ်တစ်အိမ်နှင့် ရေအင်တုံကြီးတစ်လုံး။ ပြီးတော့ တစ်ခြမ်းပဲ့နေသော အင်တုံလေးတစ်လုံးနှင့် ခပ်လျော့လျော့ အဝတ်တန်းလည်း ဘေးမှာ တန်းထားတာ တွေ့သည် ။ ရွာလယ်မှာ လောင်နေသည့် မီးဆီ ပြေးငြိမ်းနေသလား။ မီးကူးမှာ စိုးပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြတာလား မသိ။ လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ရပေ... ၊

ထိုစဉ် မျက်ဝန်းထောင့်မှာ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ် တစ်ရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ

ပြေးလွှားလာကြသည့် လူတစ်စု၏ ညာသံပေးခြင်းက ဆူ ညံနေလျက်...

၊

"လိုက်... လိုက် ငါတို့ ဒီဘက်မှာ ရှာမယ်..."

"ဒီသေနာလေး... တိရစ္ဆာန်ကောင်လေး၊ အတော်ယုတ်မာတယ်... မိရင်အသေသတ်..."

"စကားမပြောတတ်တဲ့ ကလေးဆိုပြီး ငါတို့ ကတော့... တောက်..."

"ဟုတ်ပကွာ... လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး နည်းတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ မဟုတ်ဘူး ... သေမှာ ပဲ..."

"ခုတောင် ဦးခင်မောင်သတိမှ ပြန်မလည်တော့တာ..."

လူစုက နှစ်စုကွဲသွားပေမယ့် သူတို့ ပြောသွားသမျှကို ရိုး အားလုံး ကြားလိုက်ရသည် ။ သူမရပ်နေတာကိုလည်း မြင်တဲ့ သူကမြင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်လောက်သာ စူးစိုက်ကြည့်သွားပြီး ဘာမှ မမေး ဘာမှ လည်း မပြောကြ... ၊

"ဘယ်ရောက်သွားလဲ သောက်အလေး..."

"ရှိမယ်... ဒီနားမှာ ပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ သေချာရှာကြ... မိစိုးသေချာ မြင်လိုက်တာတဲ့ ၊ ဒီဘက်ထဲ ဝင်ပြေးသွားတာ..."

ရိုး ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရေတောင်းရမှန်း မသိဘဲ ရေအင်တုံနားမှာ ရပ်နေမိသည် ။ ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ တီးတိုးတောင်းပန်ရင်း ယူလာသည့် ပုံးလေးနဲ့ ရေခပ်ယူလိုက်သည် ။ အင်တုံထဲမှာ ရော တစ်ဝက်သာသာ ရှိနေသဖြင့် ပုံးနဲ့ မပြည့်တပြည့် အသာလေး ရလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မိုးမချုပ်ခင် အမြန်ပြန်ဖို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့စဉ် မျက်ဝန်း

ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဝင်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမ ဒီနား ရောက်လာတုန်းက ခုနမြင်ယောင်ခဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှုပဲ ဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါ ရိုးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ထိုဆီ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့၏။

ကောင်လေးတစ်ယောက်... ၊

ကြည့်ရတာ အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမည် ထင်သည် ဝါး ရုံပင်နဲ့ နီးကပ်စွာ ပေါက်နေသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဖုတ်ခနဲခုန် ချကာ ရွာဆီကို ရပ်ကြည့်နေ၏။ ရိုးကို ကျောခိုင်းရပ်နေကာ မီးတောက် မရှိတော့သော မီးခိုးလွန်နေဆဲ ရွာလယ်ဆီကို ငေးနေတာ ဖြစ်သည် ။

ရိုး သူ့ကျောပြင်လေးကို ကြည့်နေရင်း စကားမပြောနိုင်သည့် ကောင်လေးဆိုတာ ဒီကောင်လေးများ လားလို့ တွေးလိုက်မိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒီ အရွယ် ချာတိတ်လေးက ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာ လဲ...

၊

သူမကြည့်နေစဉ် ကောင်လေးက ဖုတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်၏ ရိုး ကိုမြင်လိုက်တော့ ထိတ်လန့်သွားသလို နောက်ကို ခြေလှမ်းဆုတ် သွားသည် ။ ပြီးတော့ နောက်ကို တဖြည်းဖြည်း ထပ်ဆုတ်သွားရာ ထွက်ပြေးတော့မှာ ကို သိလိုက်သဖြင့် ရိုးကလက်ကာ၍ ... ၊

"ခဏနေဦး..."

ကောင်လေးက ခေါင်းခါ၏။ ဆွံ့အနေပေမယ့် နားတော့ ပါးသည့် ပုံပင်။ ရိုးနဲ့ အလှမ်း ကွာနေသေးတာတောင် နောက်ကခြေလှမ်း ပြင်လိုက်တာနှင့် ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်တာကို တွေးမိကာ... ၊

"မင်းကို ရွာထဲကလူတွေ လိုက်ရှာနေကြတယ်..."

ကောင်လေးက မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားအောင်

စိုက်ကြည့်နေ၏။ တစ်ခုခု ပြောချင်တဲ့ ပုံလည်း မရှိ။ ကြောက်လန့် ဗျာများ နေတာမျိုးလည်း မဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ လာပုန်းနေတာလည်း မြင်နေရတာမို့ ရိုးက ရှေ့တိုးလိုက်ရင်း... ၊

"ရွာထဲမှာ မီးလောင်နေတာ မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေသလား..."

ဘာမှ အမူအရာမပြဘဲ လူကို စူးစိုက်ငေးနေသဖြင့် ပင့်သက်ရှိက်မိ ကာ... ၊

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက သူတို့ ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ကလေးပဲ ဆိုတာ ငါ သိတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေတယ် ဆိုတာလည်း ငါနဲ့ မ ဆိုင်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်ချာတိတ်... မင်းဒီအရွယ်လေးထဲက လူအများကို ဒုက္ခပေးနေပြီဆိုရင် အရွယ်ရောက်လာရင် မင်းဘယ် လိုရ ပ်တည်မလဲ..."

"ကောင်လေးက ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ မျက်တောင်မခတ်။ ပန်းရောင် ရှုပ်အင်္ကျီ ကွက်စိပ်လေးက အကွက်လေးတွေတောင် ပါးလျားနေပြီဖြစ် ကာ ပန်းရောင်ဆိုတာလည်း ဖြူဖျော့နေပါပြီ။ သို့သော် ညစ်ပေခြင်းမ ရှိသလို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတာလည်း မဟုတ်..."

ကျောင်းစိမ်း ဘောင်းဘီတိုလေးကလည်း ခပ်လတ်လတ်ပဲ ရှိနေခဲ့ လျက် ဒီတိုင်းမြင်နေရသည့် ခြေသလုံးလေးတွေရော ခြေဖျားထိပါ ကြေးညှော်ကင်းစင်နေကာ တောက အဆော့သန်သည့် ကလေးတစ် ယောက်ဆိုတာ ထင်ချင်စရာတောင် မရှိပေ... ၊

ပြီးတော့ ကလေးမို့ ပါးလေးတွေ ဖောင်းသလိုရှိပေမယ့် မေးရိုးကား တာ သိသာသည် ။ မျက်ခုံးကထူပေမယ့် သွယ်တန်းသွားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ နှာတံပေါ်ပေါ် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ဖိပိတ်ထားလို့ ပါး တာလား... ပါးကို ပါးနေတာလားတော့ မသိ။ ရိုးက စိုက်ကြည့်နေသလို

ကောင်လေးကလည်း မျက်လုံးတစ်ချက်မှ မလွဲ...။

ထို့ကြောင့် ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည် ။ ဖြစ်နိုင်သည် ...ဟု ...။ ရိုး
နေရာမှ လှည့်ထွက် လာခဲ့သည် ။ အံ့သြသည့် စိတ်ကြောင့် ကိုယ်ပြန်ရမ
ည့် အချိန်ကိုတောင် သတိမရနိုင်။ ဒီကောင်လေးနဲ့ မီးလောင်မှု ဘယ်လို
ပတ်သက်နေတာလဲ...။ ရွာသားတွေက ကောင်လေးကိုတွေ့ရင်
ဘာလုပ်ကြမှာ လဲ...။

ရိုး ခြေလှမ်းသွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ရင်း ကားဆီ ရောက်ကာနီးတွင် ..
.။

"ဟေ့..."

"ဟိတ်ကောင်မလေး... အဲဒီမှာ ရပ်နေဦး..."

"ဟေး... ခဏနေဦး..."

ကိုယ့်ကို တားဆီးနေကြမှန်း သိလိုက်ကာ ရိုး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရင်း
ခြေလှမ်းတွေပါ ရပ်သွား၏။ ပြီးတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ရွာသား
လေးငါးယောက် တုတ်တွေကိုယ်စီ ဆွဲထားလျက် ဒီဘက်ကို ပြေးလာ
နေကြကာ...။

"နင်နဲ့ ဟိုကောင်လေး ပါသွားတယ်မို့လား..."

"ဘယ်ကောင်လေးလဲ... ဘယ်သူမှ ကျွန်မနဲ့ မပါပါဘူး..."

ရိုး ပျာပျာသလဲ ဖြေရှင်းမိကာ ရေပါလာသည့် ပလတ်စတစ်ပုံးလေး
ကို အားလုံးမြင်အောင် မြှောက်ပြရင်း...။

"ကျွန်မလမ်းပေါ်မှာ ကားပျက်နေလို့ ရေဝင်တောင်းတာပါ..."

ရွာသားတွေက ကားကို လှမ်းကြည့်ကြပြီး သူတို့ ချင်း မျက်လုံးချင်း

တိုင်ပင်ကြ၏။

"ကျွန်မ အိမ်ရှင်မတွေ့လို့ ရေကိုတော့ မပြောဘဲ ခပ်လာခဲ့မိပါ တယ်..
.. အဲဒီအတွက်တော့..."

" မဟုတ်ဘူး ... နင်နဲ့ ပါသွားတာပဲဖြစ်မယ်..."

တစ်ယောက်က ဇွတ်အတင်း စွပ်စွဲနေကာ... ၊

"သူက ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ ကိုပေါရာ... ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ပါ
..."

"ကဲကွာ... ရှင်းသွားအောင် ငါတို့ သူကားထဲမှာ သွားရှာကြည့်လိုက်မ
ယ်၊ ဒီကားအပြင် ဘယ်မှာ ဝှက်ထားစရာ ရှိလို့ လဲ..."

"ဟုတ်တယ်... ကဲ မိန်းကလေး၊ ငါတို့ ကို ကားထဲကိုလိုက်ပြ..."

"ရပါတယ်... ကြည့်လို့ ရပါတယ်..."

ရိုးက ကားကိုလှော့ခံဖွင့်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ တံခါးပြေးဖွင့် ပြလို
က်သည် ။ နောက်ထပ်ရွာသားတွေ ထပ်ရောက်လာကြကာ သူတို့ ချင်း
စကားတွေပြော၍ ကားထဲကို ကုန်းကွခေါင်းဝင် ကြည့်ကြ၏။ တချို့က
တုတ်တုတ်ရှည်တွေ ကိုင်ထားကြကာ တချို့က ဓားမကြီးတွေနဲ့ ဖြစ်
သည် ။

ဒီရွာနားကျမှ ကားပျက်ရသည့် အဖြစ်နှင့် သူမရွာနားရောက်ကာမှ
မီးလောင်ရသည့် အဖြစ်တွေက သူမအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျစေခြင်း
ကိုသာ ဖြစ်စေသည် မို့ သူတို့ ကိုင်ထားသည့် တုတ်တွေဓားတွေကို ကြ
ည့်ရင်း ရိုး အသက်ရှူမှားမတတ် ကြောက်လန့်နေခဲ့၏။ ကားထွက် ခွင့်ရ
သည် နှင့် ရေတိုင်ကီကို ရေဖြည့်၍ မောင်းထွက်ခဲ့လျှင် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ပြီ
ဖြစ်သည် ။ သူမ မန္တလေးကို မိုင်ငါးဆယ်လောက် မောင်းရဦးမှာ ဖြစ်သ

ည် ။

ဒီလိုပုံနဲ့ ကားကိုလည်း အကြမ်းပတမ်း မမောင်းရဲတော့သည် မို့ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်မလဲဆိုတာ မပြောနိုင်။ ထိုစဉ် နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မြင်လိုက်သဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကားကို လမ်းဘေး ဆွဲချလိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ အတွင်းမီးဖွင့်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်... ၊

"ဟင်..."

မထင်မှတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်လုံးကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရိုးလန့်ဖျပ်အံ့ဩလျက်... ၊

"နင်... နင် ငါ့ကားထဲမှာ ..."

ရွာမှာ သူမတွေ့ခဲ့သည့် ကောင်လေး... သို့တည်းမဟုတ် ရွာသားတွေ အသည်းအမည်း ရှာဖွေနေကြသည့် စကားမပြောတတ်သော...၊

"နင် ဘယ်လိုလုပ် ဝင်နေတာလဲ... ဘယ်တုန်းက တက်လိုက်တာလဲ၊ ဆင်း... ဆင်း ခုချက်ချင်းဆင်း..."

မေးနေရင်း ဒေါသထွက်လာကာ ရိုးကားထဲက ထွက်သွားပြီး နောက်တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ... ၊

"ဟဲ့... ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဆင်းစမ်း... ခု..."

ကောင်လေးက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ပေ။ ဆင်းခိုင်းနေလည်း ဆင်းမည့် ပုံမရှိရာ ရိုးက ကောင်လေးရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ... ၊

"နင်က ဘာမို့လို့ ငါကတင်ခေါ်ရမှာ လဲ... လာခဲ့၊ ဆင်း ခုချက်ချင်းဆ

င်း ..."

ကောင်လေးက ယိုင်နဲ့ သွားသော်လည်း လက်တစ်ဖက်နဲ့ ထောက်ခံထားပြီး ခေါင်းတွင် တွင် ခါနေ၏။ ရိုး ဒေါသထွက်ပြီးရင်း ထွက်နေရလျက် တက်ခေါက်လိုက်မိသည် ။ တစ်လမ်းလုံးက မှောင်နဲ့ မည်းမည်း ဖြစ်နေကာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးက အသက်ကင်းမဲ့နေ၏။ သွားလာနေသည့် ကားတွေ ရှိသော်လည်း မီးရောင်တွေကို မြင်ရတာ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ... ၊

ကိုယ့်အနီးဝန်းကျင်ကိုပဲ ပြန်၍ ထိတ်လန့်လာမိကာ ကားထဲပြန်ဝင်လိုက်ရသည် ။ ပြီးမှ နောက်ခန်းထဲကို လှည့်၍ ... ၊

"အေး... လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ငါနင့်ကို ဟိုရောက်ရင် ရဲလက်အပ်မယ်... ဟိုရွာကို..."

ရွာနာမည်ကို စဉ်းစားလိုက်သေးသည် ။ ဘာမှ မသိတော့မှ ... ၊

"အဲဒီရွာကို မီးရှို့ခဲ့တဲ့ ကလေးပါဆိုပြီး သက်သေပါ လိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်..."

ပြောလိုက်ပေမယ့် ကောင်လေးက ငေးစိုက်ကြည့်နေတာကို မရွံ့။ ဒါကို မထီလေးစား လုပ်နေခြင်းလို့ ပဲ မြင်မိသည် ။ ကားပေါ်ကနေ ဆွဲချလို့ မရတာ အတွက်လည်း တနံ့နံ့ဖြစ်နေဆဲမို့ ရိုးဒေါသတွေ တရိပ်ရိပ် ပြန်တက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက်နားမှာ တမင် ထည့်ယူလာသည့် သံတုတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ... ၊

"နင်က ကျူးကျော်လာတာပဲ... နင့်ကို ငါမရရအောင် ရိုက်ချမယ်၊ ကြည့်နေ..."

မကောင်းမှုတွေ လုပ်လာသည့် ကောင်လေး...။ ပြီးတော့ ဟိုရွာသား

တွေကိုလည်း ခုထိလန့်နေမိကာ ရိုးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ခိုင်မာသွား၏။
တုတ်ကိုကိုင်၍ ကားထဲက ဒုတိယတစ်ခါ ထွက်လိုက်မိသည် ။ လူတစ်
ယောက်ကို သူမ မရှိက်ခဲ့ဘူးခဲ့ပေ။ အထူးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သေစေနိုင်
သည့် လက်နက်ဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရိုက်ဖို့ ဆိုတာ တွေးတောင်
မတွေးဘူးခဲ့ပေ... ၊

ကိုယ်က လူမရှိက်ဖူးသလို ဒီကောင်လေးကရော တကယ် ရိုက်ခံရ
တော့မည်ဆိုရင် မကြောက်ဘဲ နေမလား...။ မှ င်ကောင်းဖို့ တော့ လို၏။
ရိုးက တုတ်ကိုကိုင်၍ တံခါးကို နောက်တစ်ခါ ဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင်...

"ခင်ဗျားကို ရိုက်မယ့်လူတွေ လာတော့မယ်..."

ဟင်... ၊

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်စိတ်ရှိနေတုန်းမှာ စကားသံတစ်ရပ် ကြား
လိုက်ရသဖြင့် ရိုးတစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ခဲတုန်ခါသွား၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်
တော့ ကောင်လေးက သူမကို ငဲ့ကြည့်နေ၏။

"မင်း ပြောလိုက်တာလား... မင်း မင်းက စကားမပြောနိုင်
ဘူးဆို၊ ‘အ’နေတာဆို..."

"ကျွန်တော့်မှာ အမြွှာညီတစ်ယောက် ရှိတယ်..."

နောက်ထပ် အံ့ဩရပြန်ပြီ။ တုတ်ကိုကိုင်လျက် ဘာလုပ်ဖို့ ဆင်းလာ
မိမှန်းတောင် မသိတော့ဘဲ ရိုး ရှေ့ထပ်တိုး၍ သေချာကြည့်မိ၏။

"အနေတာက မင်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့... ရွာကိုမီးရှို့တာ မင်း မဟုတ်
ဘူး လို့ ပြောလိုက်တာလား..."

ကောင်လေးက မဖြေ... ၊

"ဟဲ့... မအရင်လည်း ဖြေလေ၊ ငါရိုက်ထည့်လိုက်ရ ..."

"ခင်ဗျားကို ရိုက်မယ့်လူတွေ မလာခင် ထွက်ပြေးလိုက်ပါလား..."

"နင်က ဘာမို့လို့ ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလဲ... ဒီနေရာမှာ ငါ့အန္တရာယ်က နင်ပဲ၊ မှန်မှန်ဖြေစမ်း... နင်တို့ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြတာလဲ၊ အခု အငယ်ကောင်လေးက ဘယ်မှာ လဲ... ညာမယ် မကြုံနဲ့ နော်..."

အဖြေကို စောင့်ပေမယ့် ဘာမှ လည်း ပြန်မလာပေ။ သို့သော် ကောင်လေးက မတုန်မလှုပ် ကြည့်နေရင်း... ၊

"ခင်ဗျားပြေးလည်း မလွတ်တော့ဘူး..."

ပြောပြန်ပြီ... ၊

ဒီကောင်လေး ဘာလို့ ဒါကိုပဲ ထပ်ထပ် ပြောနေတာလဲ... သူမ တစ်ခုခုပြောမလို့ ပြင်လိုက်စဉ် လမ်းပေါ်မှာ ဒီတိုင်း ပြေးသွားနေသည် ထင်ခဲ့သော ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်က ဝင်းခနဲ ထိုးကျလာ၏။ ပြီးတော့ သူမတို့ ကားဆီ တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာကာ ကားချင်း တိုက်မတတ် နီးကပ်စွာ ရပ်သွားခဲ့လျက်... ၊

"ကျွါ..."

ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည့် အသံက ကျယ်လောင်စွာ ကျန်ရစ်၏။ အကယ်၍ ကားကို ဝင်တိုက်လိုက်ရင်လည်း ရိုးက လွတ်မှာ မဟုတ်ပါ။ ဒါမှ မဟုတ် ဘေးကိုလွှဲချပြီး လူကိုတိုက်မည် ဆိုရင်လည်း ရှောင်ဖို့ တိမ်းဖို့ ကိုရိုးဘယ်လိုမှ အားထုတ်မိမှာ မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုကားပေါ်ကလူတွေ သူမရှေ့ ရောက်လာကြတဲ့ အထိ သူမရဲ့ တောင့်မတ်ကြောင့်ငေးနေခြင်းက မပြီးနိုင်... ၊

"ညည်းက သူဌေး ဦးသီလအောင်ရဲ့ သမီးငယ် ကြာနွယ်ရိုး ဆိုတာ

လား..."

ရိုးက အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ငေးကြည့်နေပြီးမှ
...၊

"အန်တီက မိန်းမဖြစ်နေပြီး လူတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ တိုက်သတ်ဖို့
ကြိုးစားတဲ့ အထိ ကြမ်းတမ်းရလား..."

"အံ့မာ..."

အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးက တောနယ်ဘက်က အမျိုး
သမီးကြီးတွေအတိုင်း ဝတ်ဆင်ထားကာ ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း ရွှေလက်ဝ
တံရတနာတွေချည်း ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားသည်။ သို့သော် မောင်း
သူဘက်မှ ဆင်းလာတာမို့ ဝီလီဂျစ်ကား အဟောင်းလေးကို သူမပဲ မော
င်းလာတာ သေချာပါသည်။ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ပါသေးပေမ
ယ့် ခုထိဘေးမှာ ရပ်နေတုန်း...၊

"ညည်းကိုငါ ဝင်မတိုက်ရသေးဘူး... စကားကြီး စကားကျယ်တွေ
မေးမနေနဲ့၊ အေး... တကယ် တိုက်သတ်ချင်တဲ့ စိတ် ဖြစ်မလာစေချင်ရ
င်တော့ ငါ့ချွေးမနဲ့ သား လက်မှတ်ထိုးလိုက်တဲ့ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်
တွေ အခုချက်ချင်း ထုတ်ပေး..."

"ဘာအတွက်လဲ... အဲဒီမြေအတွက် ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေနဲ့ သေချာ..."

"ကြာလိုက်တာကွာ... ဘာရှေ့နေရှေ့ရပ်လဲ၊ မင်းတို့ စိတ်တိုင်းကျမ
ယ့် လူကြီးဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေ ဆွဲခေါ်လာတာ ငါတို့ ဘက်က လုံးဝ အသိ
အမှတ်မပြုဘူး... ငါ့သားနဲ့ ချွေးမကလည်း ဒါကို ဆုံးဖြတ်ရောင်းချခွင့် မ
ရှိဘူး၊ ဟေ့ကောင်တွေ လာကြစမ်း... ဒီကားထဲကိုရှာကြ..."

"ရှင်တို့ နော်... ကျွန်မကားထဲကို ရှာရဲရင်ရှာကြည့် ..."

"ဘာလို့ မရှာရဲရမှာ လဲ..."

ပြောနေတုန်း ဂျစ်ကားပေါ်ကနေ လူရွယ်နှစ်ယောက် ဆင်းလာကြ
ကာ...။

"အသာတကြည် ထုတ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ကွာ... သက်သက်
အလုပ်ရှုပ်ရအောင်..."

"မင်းအဖေ မတရားသိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာတွေ တခြားလူတွေ
ကပါ နားလည်နေကြပြီ... အားလုံးအုံ့ကြွလာမှ ပြေးပေါက်ပိတ်မယ်..."

"ချပ်... ဂျိမ်း..."

"ဂျိမ်း ..."

ရှေ့တံခါး နောက်တံခါးတွေ တစ်ခုမကျန် လိုက်ဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်
က ကိုယ်တစ်ပိုင်းလုံး ကားထဲရောက်နေအောင် မွေ့နှောက်ရှာ၏။ တော်
တော် ကြာအောင် ရှာနေကြပြီးမှ ...။

"ဂျိမ်း..."

တစ်ယောက်က တံခါးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွန်းထည့် ပိတ်လိုက်
ကာ...။

"ဘာမှ မရှိဘူး... စာရွက်ဆိုလို့ တစ်ရှူးစုတ်တွေပဲ ရှိတယ်..."

"ဘာ..."

အမျိုးသမီးကြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ် ဖြစ်သွားသည် ။ ဘယ်လိုမှ မ
ကျေနပ်ကြဘဲ လေးယောက်စလုံး နောက်တစ်ခါ ဝင်ရှာကြ၏။ နောက်
ဆုံး ကားနောက်ဖုံးကြီးကို ဂျိမ်းခနဲရိုက်ချပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကား
တစ်စီးလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။

"နင်ပြန်သွားတာ ခုမှ လမ်းပေါ်ပဲ ရောက်သေးတယ်... ဘယ်မှာ လဲ အဲဒီစာချုပ်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ..."

ရိုးက နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်ပြီး မော့သည်။ ။ ပြီးတော့... ၊

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ပြန်လာတည်းက သူတို့ စောင့်ယူသွားကြတာ..
.."

"ဘာပြောတယ်..."

ရိုးပြောလိုက်တဲ့ အတိုင်း ချက်ချင်း ယုံသွားကြ၏။ 'မသိဘူး' ပြောနေမှ ပိုဆိုးမှာ ကို တွေးမိသဖြင့် တမင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဘယ်လိုအခြေအနေ ဆိုးရွားလာမလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကံကြမ္မာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော်... ၊

"သိတယ်... ဦးသီလအောင်က နာမည်ကျော် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးပဲ၊ ဒါတွေ အကွက်မြင်မှာ ပေါ့... လုပ်သွားတာကိုက ငါတို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာ လူကြီးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အချိန် လူငယ်တွေကို မက်လောက်အောင် ပေးပြီး ရိတ်လှီးသွားတာ ..."

သူတို့ ချင်း မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်ရင်း လက်သီးဆုပ် ကြိမ်းဝါးနေကြ၏။ တကယ်တော့ မြေကိစ္စ ကြွေးကိစ္စတွေကို ရိုး သေချာဘာမှ မသိခဲ့ပေ။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တော့ ဖေကြီးက အရမ်းတော်သည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်လျက် ပါတနာတွေတောင် အားထားအလေးပြုရသည့် သူ... ၊

"ပြန်ပြောလိုက်စမ်းဟေ့... နင့်အဖေ ထမင်းဝအောင် စားထားစမ်းလို့ ..."

ထဘီကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံကိုင် 'မ'ထားပြီး အဝေးက တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်းအော်သည့် အသံမျိုးဖြင့် ဒေါသတကြီး အော်၍ ... ၊

"ဟိုဘဝက ပါလာသမျှလေး မကုန်ခင် ဝအောင်မျိုး... ရသလောက် ယက်ထားလိုက်၊ မကြာခင် ခွက်ဆွဲတောင်းစားရမယ် ဆိုတာ မယုံမရှိနဲ့ . .."

"ရှင် ကျွန်မအဖေကို မစော်ကားနဲ့ ..."

ရိုး ဘာမှ မမြင်တော့အောင် ဒေါသတွေ ဆူပွက်လာလျက် အမျိုးသမီးကြီးဆီ ပြေးဝင်သည်။

"အံ့မာ... ကန်းမလေး..."

"အား..."

လူကြီးက ရှေ့ကနေ လက်ဆန့်တားလိုက်ပြီး ထိုလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ် လိုက်သဖြင့် ရိုး နောက်ပြန် ယိုင်သွားပြီး ဘုန်းခနဲလဲ၏။

"ရှေ့မှာ တော့ နာမည်ကောင်းယူပြီး ဟိုဟာလုပ်ပြ ဒီဟာတွေလုပ်ပြ ရက်ရောလိုက်တာမှ ပြစရာမရှိဘူး... နောက်ကွယ်မှာ ငါတို့လို လူတွေ ဆီက မသထားရေစာတွေ ဇွတ်ဓားပြတိုက် မချိမဆုံးဝါးမျိုးနေတာ ... ဟွန်း ဘာများ ထူးလို့ လဲ၊ နင်တို့ ကမှ ဓားပြ... သူတောင်းစား ငရဲကြီးရှစ်ထပ်က လိုင်စင်ရ အကြီးစား ဓားပြတွေ..."

မိန်းမကြီးက သူ့ကားပေါ် ပြန်ရောက်သွားတဲ့ အထိ အော်ဟစ်နေတုန်းရှိကာ... ၊

"ကုန်ပါပြီ... ငါပိုင်သမျှ ဥယျာဉ်ခြံမြေလေးတွေ၊ ငါ့မိဘဘိုးဘွား ထားခဲ့တဲ့ အမွေတွေ..."

"မကုန်ပါဘူးအမေရာ... ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းပါ၊ မစားထိုက်တာစားရင် သံရည်သံခဲ မျိုးချရသလိုပါပဲ... ကျွန်တော်တို့ ချည်းပဲ ခံရတာလည်း မဟုတ်ဘူး ..."

"ဟုတ်တယ်... ဒီကိစ္စ မရှုံးသေးပါဘူး၊ စာချုပ် ပြီးသွားတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲကွ... ဘယ်ရုံးရောက်ရောက် ငါတို့ တစ်ကွင်းလုံး လူစုပြီး တက်မယ်... သက်သက် ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကို ဖိအားပေးပြီး စာချုပ်သွားတာ..."

ဒီတိုင်းဖွင့်လျက်သား သူတို့ ရဲ့ ကားမီးရောင်က ကားပြန်ကွေ့ သွားသည့် အတိုင်း ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ပြောဆိုသွားကြသည့် စကားသံတွေက နားထဲမှာ ပွက်လောရိုက် ကျန်ရစ်၏။

ရိုးလဲကျနေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်က ဖုန် သဲတွေကိုလည်း မခါဖြစ်။ သူမရှေ့ကို ရောက်လာသည့် ကောင်လေးကိုလည်း မေးမြန်းဖို့ သတိမရ။ ရင်ထဲမှာ နင့်နေသည် က ကိုယ်အသုံး မကျသည့် အတွက် သူများ ပြောခွင့်ရသွားသည်။ ။ ဖေကြီးကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောဆို နေတာတွေကိုလည်း မတားဆီးနိုင်ခဲ့... ထိုစဉ်... ၊

"ဟိတ်... ရပ်စမ်း..."

မပြောမဆိုချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ တံခါးဖွင့်ပြီး ကားထဲဝင်တော့မလို ရပ်နေသည့် ကောင်လေးကြောင့် ဒေါသထွက်ကာ... ၊

"နင့်ကို ဘယ်သူက ကားပေါ်တက်ခိုင်းလို့ လဲ... ဘယ်မှာ လဲ ငါ့အိတ်.."

ကောင်လေးက အရုပ်တစ်ရုပ်လို သူမဘက်ပြန်လှည့်ပြီး နှုတ်ဆိတ်ရပ်နေ၏။

"ငါမေးနေတယ်လေ... ဟိုလူတွေရှာကြတော့ ငါ့အိတ်ကိုယူပြီး နင်ဆင်းပုန်းနေတာ ငါသိတယ်၊ အိတ်ဘယ်မှာ လဲ..."

ကောင်လေးက ခေါင်းခါလိုက်သဖြင့် ရိုးရှေ့တိုးကာ ကောင်လေးရဲ့

လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း... ၊

"ဘာကိုခေါင်းခါတာလဲ... စကားပြောနိုင်ရဲ့ သားနဲ့ 'အ'အလို လုပ်မနေနဲ့ နော်... ငါရိုက်ပစ်မှာ ..."

မှောင်နဲ့ မည်းမည်းမှာ ကားတစ်စီး လာနေသဖြင့် ဖြာကျလာသည့် အလင်းရောင်သည် အဝါနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေး ဝတ်ထားလျက် ခါးလောက်ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားသည့် ရိုးရဲ့ ပုံရိပ်လေးပေါ် လုံ့လောက်စွာ ဖြန့်ကြက်လာသည် ။ ဝင်းနုမှုန်ညက်နေသည့် စကားဝါရောင် ပါးပြင်လေးနှင့် သန္တာရောင် နှုတ်ခမ်းသားတို့ က မီးရောင်တစ်ပြေးမှာ ပဲ လျှပ်စီးလက်သွားခဲ့၏။ ကားဖြတ်ပြီးသွားသည် နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြန်လည် မှောင်မိုက်သွား၏။

"ဟဲ့ ကောင်လေး..."

"ကျွန်တော် မယူထားပါဘူး..."

"ဘာ..."

"အိတ်က ခင်ဗျား ကားပေါ်မှာ ..."

"ဘာပြောတယ်..."

ဒေါသနှင့် အတူ အံ့သြခြင်းက ပိုကဲနေသည် ။ ဒီအိတ်နဲ့ ဖိုင်ကို သူတို့ သေချာရှာနေကြပြီး လုံးဝတွေ့မသွားခဲ့တာ ဒီကောင်လေး ယူထားပြီး ဆင်းပုန်းနေလို့ မဟုတ်ဘူး လား...။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဟိုလူတွေ ဒါကိုမတွေ့ဘဲ နေမှာ မဟုတ်... ၊

တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမ ဒီခရီးစထွက် လာတည်းက ကိုယ်ပေါ်က အဖိုးတန် လက်ဝတ်ရတနာ တချို့နဲ့ ဖိုင် ထည့်ခဲ့သော နောက်ခုံကြားထဲက အံ့ဂှက်က ဒီတိုင်း ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေကာ

အိတ်က ဘယ်ဘက် တံခါးနားမှာ ... ၊

"ဖိုင်ရော ..."

ကောင်လေးက မေးခွန်းမေးလိုက်တိုင်း တိတ်ကျသွားတတ်သည့် ပုံစံအတိုင်း ချက်ချင်း အသံမထွက်ပေ... ၊

"ဟဲ့ကောင်လေး... ပြောလေ၊ ငါ့ဟာတွေ နင်ယူထားပြီး ကားအောက်ဆင်း ပုန်းနေတာ ငါသိတယ်နော်... အိတ်ကိုပြန်ထားပြီး ဖိုင်က ဘယ်မှာ လဲ၊ အဲဒါ စာရွက်စုတ်တွေ မဟုတ်ဘူး ..."

"ကျွန်တော် သိပါတယ်..."

ကြည့်စမ်း... ပြောပုံက... ၊

အသည်းယားယားနှင့် ခေါင်းကိုခေါက်ထစ်ပြီး လက်မောင်းတွေ ကျောပြင်တွေကို စည်တီးသလို အားပါးတရ ထုနှက်ရိုက်ပစ်ချင် စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်လာခဲ့လျက်... ၊

"သိရင်ပြောလေ... အဲဒါဘယ်မှာ လဲ..."

"ကျွန်တော် ဝှက်ထားတာ..."

"ဘာ ... အံ့မာ လူပါးဝလိုက်တာ၊ နင်က ဘာမို့လို့ ငါ့ပစ္စည်းကို..."

ဒေါသကြီးကာ လက်ကို တအား လွှဲမြှောက်လိုက်မိ၏။ သို့သော် သတိရလိုက်သည့် ခဏမှာ စိတ်ကိုချုပ်တည်း၍ ... ၊

"နေစမ်းပါဦး... ပိုက်ဆံပါတဲ့ အိတ်ကိုတော့ ပြန်ထားပြီး ဖိုင်ကိုမှ ..."

ပြောနေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားကာ... ၊

"ငါ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ... နင်..."

"ကျွန်တော် မယူဘူး..."

ဒါကျတော့ မမေးရသေးဘဲ ဖြေနေသည်။ ။ လေသံက ကလေးနဲ့ မတန်အောင် မာကျောလျက် ကားထဲက မီးရောင်နဲ့ မြင်နေရသည့် မျက်နှာပုံက ဒေါသမောဟတွေနှင့် ... ၊

"တောက်..."

ဒီလိုကလေးမျိုးက ဒီမျက်နှာ ဒီလေသံနဲ့ လာတော့ တနံ့နံ့ဖြစ်ရသည့် ဒေါသသည် ဒီလိုကလေးလေးက ပိုက်ဆံကို မယူဘူးဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်သည် မို့ အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...၊

"ငါ့ပိုက်ဆံ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို လက်ရာပျက်တာတောင် ငါသိတယ်... နင်အဲဒီမှာ နည်းနည်းမှ မလှုပ်ဘဲ ရပ်နေလိုက် နင်နဲ့ ငါတွေ့မယ်..."

အိတ်ကိုဖွင့်စစ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း မနားတမ်း ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းရော ပိုက်ဆံတွေပါ ထားတဲ့ အတိုင်း မယုတ်မလျော့ ရှိနေသည့် အပြင် အိတ်ကိုဖွင့်ထားသည့် လက်ရာတောင် မရှိတာကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ။ ဒါကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိကာ... ၊

"ဘယ်မှာ လဲငါ့ဖိုင်... နင်က ဂှက်ထားပါတယ်လို့ ပြောရဲရအောင် နင့်ကိုယ်နင် ဘာထင်နေသလဲ... ပေး... ငါ့ဖိုင်..."

"ကျွန်တော့်ကို မန္တလေးထိ ခေါ်သွားမှာ လား..."

"အံ့မာ..."

လူကို အပေးအယူတွေ လာလုပ်နေတာပါလား... ဒေါသထွက်ရမည့် အစား အရှိအသေပေး၍ ဆရာခေါ်ရတော့မလို တအံ့တဩကြည့်မိလျက်... ၊

"နင့်ကို ကားပေါ်တင်မသွားရင် ဖိုင်ပြန်မပေးဘူးပေါ့..."

"ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပေးပါ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဒုက္ခမပေးပါဘူး..."

"မခေါ်နိုင်ဘူး... ငါ့ဖိုင် ခုချက်ချင်းပေး၊ မပေးရင်..."

"ကျွန်တော်မပေးရင် ခင်ဗျားလည်း အကြာကြီး နေနေရမှာ ပဲ... ဒါပေမဲ့ ခေါ်သွားပေးရမှာ ပဲ ဆိုတော့ ခုပဲ သွားလိုက်ရအောင်ပါ..."

"နေစမ်းပါဦး... နင့်ကိုယ်နင် ဘယ်လို လေလုံးကြီးနေသလဲ ဆိုတာရော ပြန်သတိရရဲ့ လား၊ အရွယ်လေး လက်တောက်လောက်နဲ့ လုပ်တော့ သူခိုးကြမ်းပိုးအလုပ်... ပြောတော့ လေသံက ကောင်းကင်မှာ ..."

"ကျွန်တော် ဘာမှ မခိုးပါဘူး... အဲဒီစာရွက်တွေကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို မန္တလေးကို ခေါ်သွားပေးပါ..."

အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို စဉ်းစားသောအခါ မှောင်နဲ့ မည်းမည်းညကြီးမှာ သူမ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာ... ၊

အခန်း(၂)

"နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ..."

"လူကြမ်း..."

ကားမောင်းနေရင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကောင်လေးကတော့ ဘေးမှာ ထိုင်နေပေမယ့် သူမဘက်ကို ကိုယ်တစောင်းလေးလှည့်၍ ငေးမောကြည့်နေခဲ့ပြီး...။

"ရွာမှာ ဆို ကြမ်းလို့ ခေါ်ကြတာ..."

"ကြမ်း ဟုတ်လား... ဂျမ်းလားကြမ်းလား၊ မင်းစာတတ်တယ် မှတ်လား... ဂငယ်နဲ့ ဂျမ်းတာလား၊ ကကြီးနဲ့ ကြမ်းတာလားလို့ မေးတာ..."

"ကြမ်း..."

ကကြီးနဲ့ ကြမ်းတဲ့ အသံကို သေချာ ထွက်ပြတော့ ရိုးအံ့ဩသွားသည်။ ။ ဂျမ်းဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို ကြားဖူးခဲ့သည်။ ။ လူကြမ်းကိုလည်း လူဂျမ်းဆိုတဲ့ အသံနဲ့ ပြောကြတာပဲမို့ ကောင်လေးက ကြမ်းသံနဲ့ ပြောပြတော့မယ့်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် မေးရလောက်အောင် စိတ်ထဲက မကျေနပ်မှုတွေကိုလည်း ဖုံးဖိလို့ မရ။ သို့သော်ငြားလည်း မနေနိုင်ပြန်ရာ...။

"နင့်ညီက ရွာကို ဘာလို့ မီးနဲ့ ရှို့တာလဲ..."

"မသိဘူး..."

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဖြေတာမို့ နောက်ထပ် မထိလေးစားပြုခြင်းကို ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

"အဲဒီလူကြီးက လူတွေမသိအောင် အရက်သောက်တယ်..."

ဒီတစ်ခါ ဂျန်းက စိတ်လိုလက်ရ ပြောလာတာ ဖြစ်ကာ... ၊

"ပြီးတော့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကြီးကြီးကို ပါးစပ်ပိတ်ရိုက်တယ်..."

"

"အဲဒီလူကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ..."

"ကြီးကြီးယောက်ျား..."

"အဲဒါကြောင့် မီးရှို့ သတ်လိုက်တာလား..."

တအံ့တဩ အထင်သေး ထိတ်လန့်စွာ ပွင့်ဟနေသည့် ရိုးရဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ပြူးဝိုင်းနေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ဂျန်းက မျက်လုံးမလွှဲဘဲ ကြည့်နေသည်။ ။

"ဟဲ့... မေးနေရင် ဖြေဦးလေ၊ နင့်ကို ကားပေါ် တင်ခေါ်လာရတာ ငါ ဘယ်လောက် စွန့်စားရတယ် မှတ်နေလဲ... ရွာကိုမီးရှို့တယ် ငါ့ပစ္စည်း တွေကို ခိုးထားပြီး ငါ့ကားပေါ် ရအောင်တက်ခဲ့တယ်... ပြီးတော့ မလောက်လေး မလောက်စား ကလေးကချေ ဖြစ်နေတာတောင်..."

"ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ..."

ငါက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဟဲ့လို့ ကလေးချင်း အသက်တိုင်းသလို ပြောချလိုက်ချင်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေကို သူတို့ သတ်ပစ်တာ..."

ဘုရားရေ...၊

ဒေါသတွေ လွင့်ပျောက်ကုန်ကာ အထိတ်တလန့် ကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲလို့ မေးချင်သည့် စိတ်က ချက်ချင်း ဖြစ်လာပေမယ့် မေးလည်း ဖြေချင်မှ ဖြေမှာ မို့ ရုတ်တရက် မမေးဖြစ်ခဲ့...၊

"တော်တော် ရက်စက်တဲ့ လူကြီး... ကြီးကြီးလည်း ကျွန်တော့်အမေကို မတရားလုပ်ခဲ့လို့ သူ့ကိုလည်း အဲဒီအရက်သမားကြီးက နှိပ်စက်နေတာ..."

သင်းက ဘယ်သူ့ဘက်က ပြောနေတာလဲ...၊ သူ့ညီရွာကို မီးနဲ့ ရှို့တာမှန်တယ်လို့ ပြောနေတာလား... ဒါမှ မဟုတ် အရက်သမား လင်မယား အကြောင်း ပြောနေရင်း ကြီးတော်ဘက်က ခံပြင်းနေတာလား။ ဘာမှန်းတော့ မသိပေမယ့် မျက်နှာသေးသေးလေးမှာ နာကြည်းခံပြင်းမှုတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။

မီးလောင်နေတဲ့ ရွာရယ် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ရယ် ပြီးတော့ အရက်သမားကြီးနဲ့ ကြီးကြီးဆိုသူတွေ ဘယ်လို ရစ်ပတ် ရှုပ်ထွေးနေသည် ကို ဘယ်လိုမှ ကို ဆက်စပ်မရခဲ့ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးရဲ့ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလိုက်မိတိုင်း လူကိုမထီမဲ့မြင် ပြောဆို ဆက်ဆံပုံတွေက မေးထူးခေါ်ပြော လုပ်ချင်စိတ်တောင် ကုန်မိရသည့် အထိ...

၊

"ခင်ဗျား... ကားပျက်ဦးမယ် ထင်တယ်..."

တိတ်သွားပြီးမှ ပြန်စပြောလိုက်တာ ကျက်သရေမရှိတဲ့ စကား...

"ဘာပြောတယ်..."

"မသိဘူး... ကားတစ်ခုခု ဖြစ်တော့မှာ တော့ သိတယ်..."

"သိရအောင် နင်က အကြားအမြင် ရနေလို့ လား..."

ကောင်လေးက ဘာမှ မပြောတော့ပေ။ သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်မီ မိုင်တိုင်သုံးခုပဲ ဖြတ်ရသေးသည် ။ ကားက တုံ့ဆွဲလာသည် ။ ပြီးတော့ ထိုးရပ်သွား၏။ ရိုး ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဂျန်းကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါကျမှ သတိရတာက ဟိုလူတွေ လာကာ နီးကလည်း 'ခင်ဗျားကို ရိုက်မယ့်လူတွေ လာကြပြီ'လို့ ဒီကလေး ကြုံပြောခဲ့သေးသည် ။

လူကြမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဘာလဲ... ၊

ကောင်လေးကို အံ့သြနေမိပေမယ့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖြစ်သွားမှာ စိုးကာ ကားဘာဖြစ်လဲဆိုတာ သိရဖို့ မှောင်နဲ့ မည်းမည်းထဲကို ဆင်းသွားလိုက်ရသည် ။ သိချင်မှ လည်း သိမှာ ဖြစ်ကာ ဘာဖြစ်မှန်း သိရင်တောင် ပြင်နိုင်မှာ မဟုတ်မှန်း သိသော်ငြား ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ် ထိုင်မနေနိုင်... ၊

"ဂျန်း... နင် ဆင်းလာခဲ့လေ..."

အောက်ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က အမှောင်ထုကြီးပဲ ဖြစ်နေကာ လေက တဟူးဟူး တိုးဝှေ့နေသဖြင့် ကျောချမ်းလာသည် ။ ဂျန်းက လာပါဆိုမှ ဆင်းလာသည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ဒီတိုင်း ကျောက်ချနေ၏။

"တောက်..."

ဒေါသထွက်နေပေမယ့် ကိုယ်လည်း မလုပ်တတ်။ သူ့ကိုလည်း ကူပါ ဆွဲပါ ခေါ်ခိုင်းစရာ ဘာမှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုဒေါသနဲ့ ပစ်ပေါက်လို့မှ လည်း မရဘဲဖြစ်နေကာ တက်ခေါက်မိလေသည် ။

"ကျွန်တော် အပေါ့သွားချင်လို့ ..."

"ဘာ..."

"ကျွန်တော် အဝေးကြီးမသွားဘဲ ဒီနားမှာ ပဲ..."

"ဘာ... ဘာပြောတယ်..."

ကောင်လေးက မှောင်ရိပ်ကျနေသည့် အနားမှာ ပဲ သူ့ကိစ္စကို ရှင်းဖို့ ပြင်လျှင်... ၊

"ဟဲ့... ဟဲ့ ဂျန်းဇော်၊ နင်... နေဦး..."

ချာတိတ်လေးပေမယ့် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုတာ ပီဘီကလေးအရွယ်လေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ပြောရလျှင် ကိုယ်နဲ့ ဆို ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် ပဲကွာတာ... ၊

"ခပ်ဝေးဝေးကိုသွား..."

"ကျွန်တော့်ကို မထားခဲ့ဘူးမို့လား..."

"နင့်ကိုယ်နင် ဘာဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာကျ ကြိုမသိဘူးလား..."

ဂျန်းက တိတ်ကျသွားပြီး ငေးသည် ။ ပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ ဒီကောင်လေး ဘာကိုပြောချင်စိတ် ဖြစ်တတ်သည် ။ ဘယ်လိုစကားမျိုးကို မပြောချင်ဘူးလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်၏။ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့်လည်း စကားပြောလာတိုင်း ဒေါသဖြစ်ရ အံ့ဩရနှင့် တွေးစရာ ပဟေဠိတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့သည့် အခါ စိတ်မဝင်စားဘဲလည်း မနေနိုင် ... ၊

သူနဲ့ အဆင်ပြေပြေ ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ တွေးကြည့်မိတိုင်းလည်း ပြောချင်စိတ် ကုန်မိပြန်သည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုလျှင် ခုချိန်ထိ ကိုယ့်

ရဲ့ စာချုပ်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေက သူ့လက်ထဲမှာ ဖြစ်ကာ ကလေးက လူကြီးကို အကွက်ရွှေ့ကစားနေတာ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ သည်းခံရမလဲ...။

သို့သော် ကားကလည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ ညကလည်း မညာမတာ မှောင်မည်းနေခဲ့ရာ ဂျန်းဆိုသည့် ကောင်လေးနဲ့ ပဲ သူမဒီညကို ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ ဖြစ်သည့် အတိုင်း...။

အခန်း(၃)

ကံကောင်းထောက်မစွာ မိုးလင်းခါနီးမှ ကားပြင်ပေးနိုင်သည့် ကားတစ်စီးက အကူအညီပေးလာသဖြင့် ခရီးဆက်ခွင့်ရခဲ့၏။ တကယ်တော့ ကားက ဘာမှ မဖြစ်ပေ။ ဆီကုန်သွားသဖြင့် ထိုးရပ်သွားတာ ဖြစ်ကာ ဆီကုန်မှန်းလည်း မသိ။ သိခဲ့ရင်တောင် ဆီပေးမည့် ကား မရှိဘဲ ထိုနေရာကနေ ထွက်ခွာနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ... ၊

ထွက်လာတည်းက ဒီကားဟိ(တ်)တက်လိုက် ရေကုန်လိုက် ဆီကုန်လိုက် ဘယ်လို ကံဆိုးခြင်းတွေလဲ...။ မောင်းထွက် လာခဲ့ရတာတောင် ‘ကံကောင်းလို့ ပါလား’လို့ မတွေးရဲသေးတဲ့ အဖြစ်... ၊

"ဟဲ့... နင်ဒီတစ်ခါ ငါ့ကားကို မဦးမချွတ် ဘာမှ မပြောနဲ့ နော်၊ ငါ့ဟာငါ ဘာဖြစ်ဖြစ်..."

ဂျန်းရဲ့ မျက်နှာက သူ့ကို ပြောဆိုနေလည်း နာကျင်ဒေါသထွက်ပုံ မပြ။ မေးခွန်းတွေမေးနေလည်း ဖြေချင်မှ ဖြေသည် ။ ထို့ကြောင့် လှည့်ပြောမိပေမယ့် သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုနေသလဲ ဘာပြန်ပြောမလဲဆိုတာ ရိုး ဂရုစိုက်မနေတော့ပါ။ မန္တလေးမြို့ကို ဝင်လာတော့ ရောင်နီပျို့ငြိဖြစ်သည် ။ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းနှင့် မြို့ကိုဝင်လာလည်း မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့လျက် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိကာ... ၊

"ကဲ... ငါစာချုပ်ဖိုင် ဘယ်မှာ သွားဝှက်ထားသလဲပေး..."

ဒီကားထဲမှာ ပဲ ရှိနေမယ်မှန်း သိလျက်နှင့် ဒီကောင်လေး ဝှက်ထားသည့် အဖြစ်ကြောင့် သူထုတ်ပေးတာကိုပဲ လိုချင်နေသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီး ကားရဲ့ ဘယ်နေရာ ဘယ်လိုလုံအောင် ဝှက်ထားခဲ့တာလဲ..။ ဒါမှ မဟုတ် ကားထဲက တစ်နေရာမှာ လား...။

"ဟဲ့... ငါပြောနေတာ ကြားလား..."

"ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလို့ ..."

"ဗိုက်ဆာတာ ငါက ကျွေးမွေးရဦးမှာ လား... နင့်ကိုကားပေါ်က ကန်မချမိအောင် ဒီမှာ မနည်းထိန်းနေရတာ သဘောမပေါက်ဘူးလား..."

ဂျန်းက ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရိုးကိုပြန်ကြည့်ကာ..။

"ခင်ဗျား မကျွေးလည်း ရပါတယ်... ကျွန်တော့်ဘာသာ သွားတောင်းစားမယ်..."

"ဘာ..."

ဂျန်းကကားပေါ်က ဆင်းသွားကာ ဆိုင်ထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွား၏။ လက်ထဲမှာ ဘာမှ လည်း ကိုင်မသွားသလို စာချုပ်တွေအကြောင်း ဘာတွေမေးမေး ဘာမှ မပြောခဲ့သဖြင့် ရိုး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူမ ကမန်းကတန်း ဆင်းလိုက်သွားကာ...။

"ဂျန်း..."

နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထိ တန်းဝင်သွားသည့် ဂျန်းရဲ့ လက်ကို ပြန်ဆွဲထုတ်လာခဲ့ပြီး...။

"နင်ငါ့ကို ဘာအချိုးနဲ့ ဆက်ဆံနေတာလဲ လူကြမ်း... ဒီမှာ ထိုင်စမ်း၊
ငါ့ကိုကြည့်စမ်း..."

ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေရှိနေပေမယ့် မနက်စောစော ဘရေဖက်စံစားကြ
ဖို့ လုံးပန်းနေကြတာမို့ ရိုးနဲ့ ဂျန်းအဖြစ်ကို ရုတ်တရက်
သတိမထားမိကြပေ။ ရိုးက ဂျန်းရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဆောင့်ခါ၍ ဆို
င်ရဲ့ အစွန်ဆုံးက ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်ကျသွားအောင် တွန်းပစ်လိုက်၏။

"ငါ့ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီး သူတောင်းစားလို တောင်းစားမယ် ဟု
တ်လား... နင့်ကို ငါပိုက်ဆံပေးခဲ့မယ်၊ ငါ့စာချုပ်ဖိုင် ဘယ်မှာ လဲ... ပြော..
.."

"ခင်ဗျားကားထဲက ကျွန်တော် ဘာမှ ယူမလာဘူး..."

"သိတယ်လေ... နင် ဘယ်နားဝှက်ခဲ့သလဲ၊ အခု သွားယူသွား..."

"ခင်ဗျားဘာသာ သွားယူပေါ့..."

"တောက်..."

ရိုး ဆံပင်ရှည်တွေထဲကို လက်တွေထည့်၍ ဆွဲဖွပ်မိ၏။ ဒီကောင်
လေး ဒီလောက် လူပါးဝနေတာ ဘယ်လို အားကိုးသမှုတွေ ရှိနေလို့ လဲ..
.

"ကဲ...ပြော ကားထဲက ဘယ်နားမှာ လဲ..."

"ကျွန်တော်မုန့်စားဖို့ ပိုက်ဆံအရင်ပေးလေ..."

"လာသေးတယ်... ကျွတ်..."

သူမ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ငါးထောင်တန် နှစ်ရွက်ကို
သေချာကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့ ရိုးကိုပြန်ကြည့်၏။ ပြီးတော့မှ နေရာမှ

ထရပ်လိုက်ကာ...၊

"အဲဒါတွေ ကျွန်တော် မယူထားပါဘူး..."

"လာပြန်ပြီ... နင်..."

"ကျွန်တော်က..."

"အခု ဘယ်မှာ ထားသလဲပဲပြော..."

ဂျန်းရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ တစ်ခုခု ဗွေဖောက်တော့မည့် အမူအရာတွေ ကို မြင်လာရသည် မို့ ရိုး စူးစိုက်ငုံ့လင့်နေဆဲ ဟန်းဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် ထုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟယ်လို ဖေကြီး..."

"ဖေကြီး မဟုတ်ဘူး ရိုး... ငါပဲ..."

"မမကူး..."

"ဟုတ်တယ်... နင်ဘယ်လိုတွေ လုပ်နေတာလဲ ရိုးရယ်၊ ငါတို့ ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စမို့လို့ နင့်ကို ခိုင်းလိုက်တာလေ..."

"ခု ရိုးပြန်လာနေပြီလေ မမကူးရဲ့ ... ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့ ရပ်စထရန့်ထဲမှာ ခဏလေး ဝင်နေတာပါ..."

"နင်ခုချက်ချင်း မြေလျှိုးမိုးပျံလာလည်း ဘာမှ မထူးတော့ဘူး ရိုး... ဖေကြီး ဒေါသတွေ ထွက်နေတယ်..."

ဟင်...၊

တစ်ခုခုလွဲနေပြီဆိုတာ ရိုး သိလိုက်သည်။ ။ ကူးရဲ့ အသံကလည်း ပြတ်သား မာထန်နေခဲ့လျက်...၊

"နင်စံအိမ်ကို ပြန်လာစရာ မလိုတော့ဘူး..."

"ရှင်..."

"နင့်ကိုခိုင်းတဲ့ ကိစ္စ မေရှမ်းကို ထပ်လွှတ်ရမယ်... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမြေပေါ်မှာ ရှိနေသမျှ လူအားလုံးက သဘောတူညီစွာ ပြောင်းရွှေ့ပေးအပ်ကြောင်း ထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်တွေ အကုန်လုံးကို ငါတို့ ပြန်ရမှ ဖြစ်မှာ ..."

"မမကူးနေပါဦး... အဲဒီစာချုပ်တွေကို ရိုး ပြန်ယူလာခဲ့ပြီလေ၊ နောက်ထပ် ဘာတွေပါဖို့ ကျန်သေးလို့ လဲ... ရိုးလုပ်တာ ဘာမှားခဲ့လို့ လဲ..."

ကူး အသံတိတ်သွားသည် ။ ပြီးတော့မှ စိတ်မရှည်သံနှင့် မာကျောနေကာ... ၊

"နင် ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား ရိုး... နင့်မှာ ပါလာတာ ဘာတွေလဲ၊ ဟိုက ဝိုင်းရိုက်လွှတ်လိုက်တဲ့ လက်ဝါးရာတွေလား..."

" မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး မမကူး၊ လက်မှတ်နဲ့ စာချုပ်တွေ..."

"သူတို့ ကိုပြန်ပေးခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ ... ညက ဖုန်းဝင်လာတယ်..."

ဟင်... ၊

ရိုး ကြက်သေ သေသွားသလိုပင်။ ပြီးတော့ ဂျန်းကို လှည့်ကြည့် လိုက်မိ၏။ ဂျန်းက မုန့်ပွဲရောက်လာတာကို အားပါးတရ စားသောက် နေလျက် ပန်းကန်ကိုင်၍ ပါးစပ်မော့ပြီး သွန်ချတော့မယ့်အတိုင်း...၊

"ဖေကြီး ပြောနေတယ်... နင် ဘာတွေလုပ်လာသလဲ ဆိုတာလည်း မမေးတော့ဘူး၊ နောက်ထပ်လည်း ဘာမှ မယုံကြည်တော့ဘူး... အဲဒီ မြေ

ယာ ရှင်းလင်းရေးအတွက် စပြီး အသုံးပြုခဲ့တဲ့ အချိန်ကနေ ဒီနေ့စာချုပ် အတွက် ကုန်ကျခဲ့တာတွေအားလုံး တစ်နှစ်အတွင်း ပြန်ဆပ်ရ မယ်တဲ့ ..
."

"မမကူး..."

"ခုတော့ နင့်ကိုယ်နင် ဘာအသုံးကျသလဲဆိုတာ သိသွားပြီလား ကြာ နွယ်ရိုး... နင်က ငါးပေမယ့် ဆူးတောင်မရှိတဲ့ ငါးပဲ၊ ငှက်ဆိုရင်လည်း အ တောင်ကျိုးနေပြီ... ပြောချင်တာက နင်ကအလကား ဘာအတွက်မှ အ သုံးတည့်လာမှာ မဟုတ်တဲ့ အမှိုက်၊ နင့်ကို ဖေကြီး ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှ တ်မှာ မဟုတ်ဘူး ... နင်ရောက်နေတဲ့ နေရာမှာ ကားထားခဲ့ပြီး အဲဒီက နေ လစ်လိုက်တော့..."

"အို... ဘာဆိုလို့ လဲ၊ အဲဒီလို လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ... မမကူး ခဏလေး ပဲ စောင့်ပေးပါ၊ ရိုးမှာ စာချုပ်တွေ ပါလာပါတယ်..."

ရိုး အရူးမလေးလို ပြေးသွားမိသည် ။ ဂျန်းက စားသောက်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်ကာ ဆိုင်အပြင်ကို ထွက်သွားနေပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ကို ရိုး အတင်းမီအော င် လိုက်ဆွဲထားလိုက်ကာ... ၊

"လူကြမ်း... ငါ့ဟာတွေ ဘယ်မှာ လဲ၊ ဟင်... ငါ့ပစ္စည်းတွေကို နင် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ..."

မေးနေရင်း ကားနားထိ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့လျက်... ၊

"ပြ... ခုပြ ငါ့ကိုရှာပေး... ဘယ်မှာ လဲ..."

"ကျွန်တော် ဘာမှ မယူထားဘူး..."

"ဘာပြောတယ်..."

ကားတံခါးဖွင့်၍ အထဲကို အတင်းထိုးထည့် ရှာခိုင်းနေသောကြောင့် လူတွေက သတိထား ကြည့်လာကြ၏။ ရိုး ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်...။

"နင် ဒီထဲမှာ ဝှက်ထားတာဆို ဘယ်မှာ လဲ... အောက်ဆင်းသွားပြီး ဘယ်ချောင်ကြားထဲမှ ကပ်ဝှက်ထားသလဲ၊ ရှာစမ်း... ခုရှာပေးစမ်း..."

ကားထဲကို အဝတ်ထုပ်လို ထိုးသိပ်ထည့်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကားအောက်ကို ပြန်ဆွဲချသည် ။ ပြီးတော့ ဘီးကြားထဲ ခေါင်းဝင်တော့မတတ် အတင်း ဖိနှိပ်တွန်းထိုးနေလျှင်...။

"ကျွန်တော် မယူဘူးဗျ..."

ဂျန်းက အတင်းရုန်းနေရာမှ ဒေါသတကြီး ပြန်အော်ကာ...။

"ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို ဟိုလူတွေကားထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပြီ" ဟင်...။

ကောင်လေးက ရုန်းထွက်ပြီး နောက်ဆုတ်ရပ်သည် ။ ရိုးလည်း နေရာမှာ တင် ကျောက်ရုပ်လေး ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဂျန်းရဲ့ မျက်နှာက အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဒါကို ပြောလိုက်ရသည့် အတွက် ကြောက်ရွံ့သလို ရှိသော်လည်း အန်တုခြင်း ဂရုမစိုက်ခြင်းတွေသာ ပေါ်လွင်နေခဲ့လျက်...။

"ခင်ဗျားတို့ လည်း ရွာသားတွေကို နှင်ထုတ်ပြီး မြေတွေအပိုင်စီးထားတာပဲ... ခင်ဗျားတို့ ဟာမှ မဟုတ်တာ..."

ရိုး လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်ရင်း ငေးကြောင် ကြည့်နေမိဆဲ...

"ဘာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ..."

"ကောင်လေးကို ဘာလုပ်တာလဲ..."

လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ကားနားဆွဲခေါ်သွားတည်းက လှမ်းကြည့်နေကြသည့် အနီးအနားလူတွေက ချက်ချင်း ကပ်လာကြသည်။ ။ ရိုးဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ... ၊

"သူ... သူ အဲဒီကောင်လေး ကျွန်မ ဆွဲကြိုးခိုးထားတာ၊ လမ်းကြို ခေါ်တင်လာတာကို ဆွဲကြိုးကို ခိုးထားတယ်..."

"ကျွန်တော် မခိုးဘူးဗျ..."

"ဘာလို့ မခိုးရမှာ လဲ... ပြန်ပေး ငါ့ဆွဲကြိုး..."

ရိုးက ဂျန်းရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အတင်းဆောင့်ဆွဲခါရင်း ရှိရင်းစွဲ ဒေါသများ နှင့် တွင် တွင် မေးတော့သည်။ ။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်လိုက်ရင်း... ၊

"ဟိုမှာ ... အောက်ပြုတ်ကျ သွားပြီဗျ၊ ဆွဲကြိုးလား မသိဘူး..."

အားလုံး လှုပ်ရှားဆူညံသံတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြီး မြေပြင်ပေါ်က ဆွဲကြိုးဆီ အာရုံရောက်ကုန်၏။ တစ်ယောက်က ဆွဲကြိုးကောက်ယူ လိုက်ကာ... ၊

"ဒါ ညီမဟာလား..."

"ဟုတ်တယ်..."

ရိုးကဆွဲကြိုးကို ပြန်ယူလိုက်ပြီး ဂျန်းကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်သည်။ အစက သို့လော သို့လောတွေ ထင်ခဲ့ကြသည့် လူတွေလည်း ဂျန်းကိုပဲ အတင်းဝိုင်းဝန်း ချုပ်ကိုင်ထားကြပြီး... ၊

"ခွေးကောင်လေး... မထင်ရဘူး ကြည့်စမ်း၊ အရိပ်ခို အခက်ချိုး..."

"ခင်ဗျားတို့ မစွပ်စွဲနဲ့ နော်... ကျွန်တော်မခိုးဘူး..."

"တိတ်တိတ်နေစမ်း..."

"ကျွန်တော် သူခိုး မဟုတ်ဘူး ဗျ... ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်..."

"ဟာ... ဒီလောက်တောင် ကဲကွာ..."

"ဖောင်း..."

"ဖြန်း..."

"ကျွန်တော် မခိုးဘူး..."

"ခွပ်..."

"ဟေ့ ဟေ့... ကလေးပဲ ရှိသေးတာ တော်တော့၊ ရဲစခန်း ပို့လိုက်မယ်.

.."

ဂျန်း နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးတွေစီးကျလာသည် ။ နှာခေါင်းဝမှာ သွေးစတွေ ထွက်ကျလာတာလည်း မြင်နေရ၏။ ယောက်ျားကြီးတွေ ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင် ထားတာတောင် အတင်းခုန်ပေါက် ရုန်းနေသဖြင့် လူတွေကြားထဲက ဂျန်းရဲ့ မျက်နှာကို ရိုး သေချာ မြင်နေခဲ့ရသည် ။

ဘာတွေအော်ဟစ်နေနေ ဘယ်လောက်ရုန်းနေနေ စိုက်ခနဲ ငိုက်ခနဲ ကျသွားအောင် ဘယ်နှချက်ပဲ ရိုက်နှက်နေပါစေ ဂျန်းရဲ့ အကြည့်တွေက ရိုးဆီကိုပဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့လျက်... ၊

"ကျွန်တော် သူခိုး မဟုတ်ဘူး ..."

လို့ အော်ဟစ်ရင်း သူမမြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ် မသွားမချင်း စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်သွားခဲ့သော သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့ နှင့် မျက်နှာသည် ...၊

အခန်း(၄)

‘တော်ဝင်’စံအိမ်ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်လှလှလေးနှင့် ခြံကျယ်ကြီးက မဆန်းပြားသော်လည်း ခမ်းနားမှုအပြည့်နှင့် ရှိနေခဲ့လျက် မျက်နှာစာသုံးဖက်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကတော့ ရွက်စိမ်းမြေက ရွက်နုမထွက်သော သက်ရင့်ပင်အိုကြီးကဲ့သို့... ၊

"သူဌေး... သူတို့ ရောက်လာကြပြီ..."

"အေး... လာခဲ့မယ်..."

ဦးသီလအောင်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိနေသည့် တိုင် အရွယ်တင်နုပျိုနေကာ စပို့ရှပ်ပွပွဘောင်းဘီရှည် ပွပွကြီးနှင့် ရွှေရောင်ကိုင်းနှင့် မျက်မှန်ကို တပ်ထား၏။ နောက်မှာ ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်နှင့် ထွက်လာပုံက ခန့်ညားနေကာ လေးထောင့်ကျကျ မျက်နှာကြီးကလည်း တင်းမာနေ၏။

သို့သော် သူ့မျက်နှာပေါ်က တင်းမာခြင်းတွေက ဧည့်ခန်းမှာ ရောက်ရှိနေကြသည့် လူအားလုံးရှေ့ကို ရောက်ခဲ့သည့် အချိန်မှာ နှမ်းယဲ့ဖျော့ကျ သွားခဲ့လျက်... ၊

"မင်းတို့ သူဌေးက ကျုပ်နဲ့ တွေ့ဖို့ အဖက်မတန်လို့ လား..."

ဆိုဖာမှာ ထိုင်နေသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့် လူက မတည်မပြုံး လှမ်းကြည့်ကာ... ၊

"မလိုလို့ ပါ..."

ဟု တုံးတိတိဖြေ၏။ အဝင်ဝတံခါးနားမှာ နှစ်ယောက်က ရပ်နေလျက် နှစ်ယောက်သည် ထိုင်နေသူ၏ ဆိုဖာနောက်မှာ ရပ်၏။ သားရေသေတ္တာကို တရိုတသေ လာတင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူပဲဖွင့်ပေးကာ အထဲက စာရွက်စာတမ်းတွေကို သေသေသပ်သပ် ထုတ်ယူ၏။ ပြီးတော့ လိုအပ်သလို ဖြန့်ခင်း နေရာချပေးလိုက်ပြီး ဘောလ်ပင်န်ကိုပါ အဆင်သင့် တင်ထားပြီးမှ မတ်မတ်ပြန်ရပ်၏။ ဦးသီလအောင်က ဧည့်သည်တွေ လုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားသမျှကို ကြည့်နေရင်း ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ... ၊

"မင်းက ကိုယ်စားလာတယ် ဆိုတော့ ကျုပ်လည်း မင်းကိုပဲ ပြောရမှာ ပေါ့..."

"ပြောပါ..."

"ကျုပ်လုပ်ခဲ့သမျှ လုပ်ရပ်တိုင်း ကိစ္စတိုင်းက တရားမျှတမှုရှိချင်မှ ရှိလိမ့်မယ်... ဒါပေမဲ့ ခုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျုပ်ရဲ့ စီးပွားရေးတွေ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးဖို့ ဖြစ်လာတာကတော့ မင်းရဲ့ သူဌေး မတရား ကြိုးပမ်းခဲ့တာတွေပါ..."

ထိုင်နေသူက ခေါင်းလည်း မညိတ် ခေါင်းလည်း မခါ။ ဟုတ်သည်လည်း မပြော မဟုတ်ဘူး လည်း မငြင်း။ ဦးသီလအောင် ပြောနေသမျှ အကြောင်းအရာတွေက သူနဲ့ သက်ဆိုင်သည် လို့ ပင် ထင်ပုံမပေါ်ဘဲ... ၊

"ဖြေရှင်းပြီးခဲ့တဲ့ အမှုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးသီလအောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူဌေး သဘောတူခဲ့ကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲ..."

ပြောပြီး ရှေ့မှာ ချခင်းထားသည့် စာချုပ်ကို ဦးသီလအောင်ရှေ့ထိ ခ

ပ်ဖိဖိ တွန်းပို့လိုက်ကာ... ၊

"ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ..."

လူကြီးတစ်ယောက်ထံ ပစ္စည်းတွန်းပို့လိုက်သည့် ရိုင်းပျမှုအပေါ် ဦးသီလအောင်မျက်နှာ မသိမသာ တင်းသွားသည် ။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ စာချုပ်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး... ၊

"ဒါက သိပ်ကို တရားလွန်သွားပြီ..."

လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေသည့် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးသီလအောင်က လက်သီးဆုပ်သည် ။

"ငါ့သမီး နှစ်ယောက်ကိုလည်း ..."

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိပြီးမှ ရှေ့မဆက်နိုင်... ၊

‘လူကြီးမင်း’ဆိုသည့် သူဌေး... ၊

ဒီလူဘယ်လောက်ထိ လွန်ကျူးနေပြီလဲ...။ သူ လိုအပ်သမျှဆွဲယူ စားသုံးနေခဲ့တာ သင်းက တော်တော် ထက်မြတ်လွန်းလို့ လား...။ ကိုယ်ပဲ ညံ့ဖျင်းတာလား... ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့ နေဝင်ချိန်ဟာ သူ့ရဲ့ နေထွက်ချိန် ဖြစ်ခဲ့ပြီလား... ၊

ဦးသီလအောင် စကားသံ ပျောက်သွားခဲ့ပေမယ့် မျက်နှာထက်က အသားစိုင့်တွေ တုန်ယင်ကျန်ရစ်သည့် နှယ် ဒေါသမာနတို့ဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်၏။ ကိုယ်လည်း ပဲ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်ဆိုင် ရဖို့ ဖြစ်လာရင်တောင် အနိုင်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ရှိချင်ရှိမည်။

ရှုံးနိမ့်သွားသူအပေါ် တစ်ကျော့နှစ်ကျော့ ညစ်ပတ်အနိုင်ယူခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးပေ... ၊

"ငါ မင်းတို့ သူဌေးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်..."

"သူဌေး ဒီတစ်လလုံး အပိုလူနဲ့ လက်ခံတွေ့ဆုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး..."

"ဘာကွ..."

ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထ ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသူက အေးဆေး တည်ငြိမ်သည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ... ၊

"အချိန်တွေက တန်ဖိုးရှိပါတယ် ဦးသီလအောင်... ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြတာ ဒီစာချုပ်ကိစ္စပါ။ တခြား အပိုတွေ ဘာမှ ပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး..."

ဦးသီလအောင် ငိုသွားသည် ။ သူ ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုယ်ဆုံးရှုံး မခံနိုင်သော တစ်စုံတစ်ခုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ လဲယူပေးဆပ်ပါမည် ဟု ဒီနေ့ စာချုပ်ကြဖို့ ... ၊

မျက်ဝန်းတို့ သည် စာချုပ်ဆီသို့ နောက်ထပ် စိုက်ကျ တွေးငေးနေခဲ့ လျက်... ၊

"စာချုပ်မှာ ကျုပ်က ဘာပေးရမှာ ဆိုတာ မပါသေးဘူး... အဲဒီအတွက် ဘာမှန်းမသိတဲ့ အပေးအယူကိုတော့..."

"ဘာမှန်းသိနေလို့ပဲ ဦးသီလအောင် ဒေါသတွေထွက်နေတာ ခုထိ မျက်နှာမှာ ရှိနေပါသေးတယ်..."

ဦးသီလအောင် မျက်နှာပျက်သွားသည် ။

"ကျွန်တော်တို့ သူဌေးအတွက် လိုအပ်တာ ဘာမှ မရှိဘူး..."

"လိုအပ်နေတာကလည်း မိန်းမတွေ ဖြစ်နေတာ မလွန်ဘူး လား..."

တောထဲက အရိုင်းအစိုင်း သတ္တဝါလို ကျင့်ကြံ နေထိုင်သည့် လူမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါသည် ဆိုလျှင် လွန်သွားမလားမသိ။ ဝိသမလောဘ တွေနဲ့ ငွေကို ရတဲ့ နည်းနဲ့ ရှာသည် ။ လူတွေအမြင်မှာ လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာနှင့် ချမ်းသာနေသည့် သူဌေး။ တကယ်တမ်းကျ တော့ ငွေတွေ ထားစရာမရှိဖြစ်အောင် လက်ဖျားသီးနေတိုင်း သူများ အရှုံး ပေါ်နေသည့် လုပ်ငန်းတွေကို ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် လွှဲပြောင်းရယူသည့် ။

လုပ်ငန်းကို ဘယ်လိုလည်ပတ်ပြီး ဘယ်လို ခရီးဆက်နေသည် မသိပေမယ့် လူကြီးမင်းဆိုသည့် လူကတော့ ရွှေလိုချင်ရင်ရွှေ ငွေလိုချင်ရင်ငွေ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလွဲ၍ လူကြီးမင်းဆိုတဲ့ လူ ဘယ်လိုစီးပွားလမ်းကြောင်းတွေနဲ့ ချမ်းသာ ကြီးပွားနေသလဲဆိုတာ သိတဲ့ လူမရှိ။ သိတဲ့ လူတွေကလည်း ထုတ်ဖော် ပြောကြမည့် လူတွေမဟုတ်... ၊

ဦးသီလအောင် ရင်ထဲမှာ တန့်နုဖြစ်နေခဲ့၏။ သူ့ဘဝမှာ ကိုယ့်အကြံကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့် ယုံကြည်စွာ ဆုံးဖြတ် ရှေ့ဆက်လာခဲ့တာ လူကြီးမင်းဆိုသူ ပေါ်မလာခင် အချိန်ထိ ဆင်ကျွံတော့ကွဲ့။ ခုတော့ ဘဝပါပျက်ရမည့် အခြေအနေတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ညံ့ခဲ့တာချည်း မဟုတ်မှန်း ဦးသီလအောင် နားလည်နေသည် ။ ကိုယ့်ထက် တော်နေသည့် အဖြစ်ကို ဝန်မခံချင်ပေမယ့် ဝန်ခံရသည် ။ ကိုယ့်ထက် ငယ်ရွယ်သော လူငယ်တစ်ယောက်မှန်း သိလျက်နှင့် ရှုံးနိမ့်နေရသည့် အဖြစ်ကို မခံရပ်နိုင်... ၊

အဆိုးဆုံးသည် ကိုယ့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ချမ်းသာနေသည့် အ

ဖြစ်က အင်အားကြီးတစ်ရပ်လို ဖိစီးလွှမ်းမိုးနေခဲ့၏။ သို့သော် ဦးသီလအောင်က ခိုင်မာသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး...၊

"ကျုပ်က စာချုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့ပါတယ်... သူလိုချင်နေတာကိုလည်း သိတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ဒီထဲမှာ ထည့်ပေးမှ ဖြစ်မယ်... စာချုပ်ထဲမှာ အရ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဦးသီလအောင်ဘက်က ပေးအပ်ရန်ရှိသမျှဆိုတာ ဘာမှ ခေါင်းစဉ်မပါ ပမာဏမပြဘဲ..."

"ခေါင်းစဉ်တွေမပါခဲ့လို့ သာ ဦးသီလအောင် သက်သာနေတယ် ဆိုတာ မေ့မနေသင့်ဘူးနော်..."

ထိုသူသည် အေးစက်စက် ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတို့ ကို စာချုပ်ဆီ ဦးတည်လိုက်ရင်း... ၊

"လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါ... ဦးသီလအောင်မှာ လည်း သမီး သုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ ကျွန်တော်တို့ သူဌေးဘက်က ဦးသီလအောင်ဆီက နောက်ထပ် လိုချင်ဖွယ် ဘာမှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်..."

"ဒါက မိသားဖသားပီပီ သမီးတောင်းရမ်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး လေ ... နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ ခြံတစ်ဝက်ကိုပါ ပေးရမယ်လို့ အစတည်းက ပြောဆိုထားခဲ့တာ၊ ကျုပ်ပေးရမှာ တွေက မများ လွန်းဘူးလား..."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ် မို့လား..."

"ကျွတ်..."

"နောက်တစ်ခု အကြံပြုချင်တာက ဒီတိုက်ကြီးကို တစ်ဝက်ပိုင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူဌေး ပြန်အမ်းမယ့်ငွေ အမောင့်ကိုယူပြီး ကျေကျေနပ်နပ်ဆင်းပေးလိုက်ဖို့ ပဲ..."

ဦးသီလအောင် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ အံ့ကြိတ်သည် ။ လူကြီး

မင်းနဲ့ သူ့ရှုပ်ခဲ့တာတွေက အများကြီးပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဒီလူ ဘာပြောပြော သူ့ဘက်မှာ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိသည့် အပြင် ငွေပြန်အမ်းမည် ဆိုတာကို တောင် ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ လိုချင်ပါသည် လို့ သူတောင်းဆိုခွင့် မရှိတော့ ပေ... ၊

ဒါပေမဲ့ တောင်းလိုက်သမျှ သမီးတွေကိုချည်း ဖြစ်ကာ သမီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လပိုင်းလေးပဲ ခြားသည်။ ။ တစ်လောကလုံးမှာ သူ့လိုအဖေမျိုး ရှိသေးရဲ့ လား...။ အလောင်းစားနဲ့ စီးပွားရေး ရောထွေး ခဲ့မိသည်။ ။ ကံမြင့်လာဘ်ရွှင် ဖြစ်နေတုန်းလေးတော့ ဘာလုပ်လုပ် ငွေ တွေဝင်နေတာ တသောသော... ၊

ကံဇာတာ မှေးမှိန်လာသည့် အချိန်မှာ တော့ ‘ကံမရှိဉာဏ်ရှိတိုင်းမဲ့’ ဆိုသလို ဘာလုပ်လုပ် ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ သာ။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်က စကားသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လျက်... ၊

"ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်လည်း ဦးသီလအောင် မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ တွေဝေပြီး အချိန်ဖြုန်း နေသလိုပဲ..."

"ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စကြီးကို မင်း တွေးကြည့်လေ..."

"မလိုပါဘူး... စာနာကြည့်မယ် ဆိုရင်တောင် ဦးသီလအောင် ဘယ်လို ခံစားနေရရှာမလဲလို့ ဘယ်လို တွေးကြည့်ရမှန်း မသိဘူး..."

ဦးသီလအောင်က တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ် ချင်လာသည့် မျက်ဝန်းတို့ နှင့် အံ့ကြိတ်၏။

"ဦးသီလအောင် ကိုယ်တိုင်ရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်တွေးကြည့်မိလား မသိဘူး... စီးပွားရေး ပျက်စီးလို့ နာကျင်နေတာလား ဒူးမနာသမီး တွေအတွက် ခံပြင်းနေတာလား..."

"ဟိတ်ကောင်... မင်း..."

စားပွဲကို ဒုန်းခနဲ ထုပစ်လိုက်ပြီး ဦးသီလအောင် ကိုယ်ကြီး တောင့်မတ်နေ၏။ ပြီးတော့... ၊

"ငါ့သမီးတွေကို ငါ့ရင်သွေးတွေလို..."

"ခင်ဗျားဘာသာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပဲ မွေးထားထား... သူတို့ က ခင်ဗျား သမီးတွေ မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါမှားလို့ လား..."

နောက်ထပ် ဒုန်းတုံ့ပြန်ဖို့ ဆွံ့အသွားခဲ့ပြန်ကာ ဦးသီလအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၏။ သမီးသုံးယောက်ကို သူလိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်ထောက်ပံ့ခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ မကြင်နာခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမတို့ ကို သူချစ်ပါသည် ။ မိန်းမသားပေမယ့် တော်စေ ထက်စေချင်ခဲ့သည် ။

စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်လာတိုင်း ကြောက်လန့်သွားအောင် ဒဏ်ပေးသည် ။ ရက်ရက်စက်စက် ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သည် ။ သမီးအကြီး နှစ်ယောက်ကို တစ်မြို့တည်းကနေ ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး အငယ်ဆုံး သမီးကတော့ ကိုယ့်တပည့်ရင်းထဲက တစ်ယောက်၏ ကလေး ဖြစ်သည် ။

သူမ ငယ်ငယ်လေးမှာ မိခင် ဆုံးသွားကာ ဖခင်ဖြစ်သူကတော့ ထောင်ကျသွားခဲ့သည် ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနစ်နာခံသွားသူမို့ သူ့သမီးလေးကိုတော့ ဦးသီလအောင် အကြင်နာပိုခဲ့ပါသည် ။ ဖခင်က ထောင်ထဲမှာ ပဲ ဆုံးသွားတော့ ပိုပြီး သနားညှာတာခဲ့သည် ။

ဒါပေမဲ့ သူမကျမှ ပဲ သူမကြိုက်သော အမှုအကျင့် စရိုက်လက္ခဏာတွေနဲ့ ဖြစ်လာခဲ့၏။ မိန်းမပီသတာကို မကြိုက်သူလက်ပေါ်မှာ သူမက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့သည် ။ မငိုတတ်အောင် လေ့ကျင့် ပေးနေကာမှ သူမက မျက်ရည်ကို လက်ခံတဲ့ သူဖြစ်ခဲ့၏။ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်း

သည့် စီးပွားရေးတချို့ ရှိနေသဖြင့် သူမလေးတွေသာ သားတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ငါဘယ်လောက် အားကိုးရမလဲလို့ တွေးမိတိုင်း မချင့်မရဲ ဖြစ်နေခဲ့မိ၏။

ဒါကြောင့် ပဲ အမြဲတမ်း ဆူငေါက် ကြိမ်းမောင်း နေရသည် ။ ပြင်းထန်တဲ့ အပြစ်တွေပေးပြီး ရက်ရက်စက်စက် ကျောခိုင်းနေတတ်ခဲ့၏။ ခုတော့ သမီးတွေကို သူ ဆက်ဆံခဲ့သည့် ပုံစံက ဒီအချိန်မှာ သွေးမတော်သည့် ကလေးတွေမို့ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို ချခင်း ရောင်းစား နေရသလိုလို... ၊

"ဦးသီလအောင် မသိလို့ ပါ... ခင်ဗျား သမီးနှစ်ယောက် ဟိုမှာ အရမ်းကို စိတ်ချမ်းသာ နေကြတာ..."

ကိုယ့်အပြစ်တွေ တွေးနေမိတုန်း ထိုစကားသံက နောက်ထပ် နှိပ်စက်လာသည် ။

"သူတို့ ကို သိမ်းယူခဲ့တဲ့ သူက ကားပါပြီး သွားမပါတဲ့ အဘိုးကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ... ဟွန်း ဟွန်း..."

ရယ်သံက လူကို အကြီးကြီး နာကျင်စေခဲ့လျက် သမီးတွေကို သတိရလိုက်မိသည် ။ သူ ဖုန်းဆက်ရင်တောင် ဖေကြီး နေကောင်းရဲ့ လားလို့ မေးဖော်မရကြသည့် အဖြစ်သည် ... ၊

"ငါ့အတွက် ခက်ခဲနေတယ် မိုးခြိမ်း... အဲဒါက ငါဆုံးဖြတ်လို့ မရတဲ့ အရာပဲ..."

"ခင်ဗျား အခက်အခဲကို ဆွေးနွေးပေးဖို့ သူဌေးက မမှာ လိုက်ဘူး... အခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမှာ က..."

"သမီးအငယ်ဆုံးကို ငါစွန့်လွှတ်ခဲ့တာ ကြာပြီ..."

" ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လက်အောက်မှာ ပါပဲ..."

အခြေအနေအားလုံးကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ
ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။ ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှ စ၍ တော်ဝင်စံအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်က
နောက်တစ်ဦး ပြောင်းခဲ့ပြီလား... ဒါမှ မဟုတ်... ၊

အခန်း(၅)

"ပန်းပင်တွေက ဖြစ်သားပဲ..."

"ဟုတ်တယ်... ဦးသီလအောင်ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးက အတော် တိကျ ပြတ်သားတဲ့ လူကြီး၊ ဒီခြံကို တစ်လတစ်ခေါက် လာကြည့်တယ်... ဒီလိုပုံစံ မမြင်တာနဲ့ သူ့သမီးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာ နားမခံသာဘူးဆိုပဲ..."

"ဘယ်သူတွေက ပြောတာလဲ..."

"အဲဒီအိမ်မှာ သူ့သမီးနဲ့ ဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ရယ်... ခြံစိုက်ခြံစောင့်တဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ရယ်၊ ဒါပဲရှိတယ်..."

ကြည့်လိုက်တော့ ခြံက သိပ်တော့မကျယ်ပေမယ့် ပေခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ်ကျော် ပတ်လည်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ ဒါကစိုက်ပျိုးထားသည့် မြေနုရာချည်း အရှိဖြစ်ကာ လူနေအိမ်လေးက အစွန်ဖျားမှာ သပ်သပ်ရှိနေတာ ဖြစ်သည် ။

"နောက်ပြီးတော့ဗျာ ဒေါ်ကြီးဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ခြေမသန် လက်မသန်ရယ်... စိုက်ပျိုးတာတွေ ရှင်းလင်းတာတွေကို ခြံစောင့်နဲ့ သူဌေးသမီးပဲ လုပ်ရတာလေ၊ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့... သူဌေး ဘယ်လောက် ရက်စက်သလဲဆိုတာ..."

နှစ်လုံးပြုပြီး ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်လျက် တစ်ဖက်က စီးကရက်သောက်ရင်း သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်ခြံလုံးကို ပိုက်စိပ်တို

က် စူးစိုက်နေခဲ့၏။ ပန်းတွေကို ဘာပန်းတွေလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်။ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာလည်း ဒီပန်းခြံကိုလာ ကြည့်တာ မဟုတ်ပေ... ၊

ဒါပေမဲ့ သူ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။ ပို၍ မို့မောက်နေသော မြေစိုင်ဘုကြီးပေါ်မှာ ခြေထောက် တစ်ဖက်တင်၍ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ တပ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်ဖြုတ်သည် ။ ခပ်မှောင်မှောင် ပြာလဲ့သော မြင်ကွင်းက နေရောင်ရှိန်နှင့် လင်းချင်းသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ မျက်မှန်ကို ရင်ခွေတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ စီးကရက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ် ပစ်ချ၍ ဖိနင်းခြေကာ... ၊

"သူတို့ ဒီမှာ နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ..."

"ဒီမှာ တော့ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ..."

"တခြားမှာ နေခဲ့တယ် ကြားဖူးလို့ လား..."

"အဲဒီ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဆိုတော့..."

ရွာသားကိုစံလေးက ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်ရင်း... ၊

"သိပ်တော့မသိဘူး ကိုဂျန်းရ... ကြားတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင်တော့ သူဌေးဆိုတဲ့ လူကြီးက တော်တော် ရက်စက်တယ်တဲ့ ... အိမ်မှာ နေတုန်းတည်းက အပြစ်ပေးထားတာ ဆိုလား၊ ဒဏ်ရိုက်တယ်ဆိုလား... အဲဒီမှာ လည်း အတော် ဒုက္ခပေးခဲ့တာတဲ့ ၊ ဒီကို ရောက်လာတော့ အဲဒီအမျိုး သမီးက ပျော်နေတဲ့ ပုံပဲ..."

"ဟုတ်လား..."

"ပန်းပင်တွေ စိုက်ရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလိုက်မလဲနော်... ဒါတောင် ပျော်တယ်ဆိုတော့ သူ့အဖေ ဘယ်လောက် ရက်စက်ခဲ့လဲ တွေး

သာကြည့်တော့... နောက်ပြီး နာမည်က ကြာနွယ်ရိုး ဆိုသလောက် တအားလှတာဗျ၊ ဆံပင်တွေဆို အရှည်ကြီးပဲ..."

ဂျန်းမျက်ခုံးတွေ အလိုမကျသလို တွန့်ကုတ်သွားသည်။ ။ ပြီးမှ ...

"ဒီပန်းတွေစိုက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ..."

စကားကြောဖြတ်၍ မေးခွန်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ။

"ရွာထဲကလူတွေ လာဝယ်တယ်လေ... ကြည့်ရတဲ့ ပုံအရတော့ ဘယ်သူဝယ်ဝယ် မဝယ်ဝယ် သူ့အဖေက တမင် ပန်းပင်စိုက်ခိုင်းပြီး ပင်ပန်းအောင် ဒဏ်ပေးထားတဲ့ သဘောပဲ ဖြစ်မယ်... ဒါနဲ့ ကိုဂျန်းသေနတ် ပစ်ကျင့်မလို့ ဆို... လာ... ဒီဘက်က ချိုးဝင်သွားရင် တောစပ်ရောက်ပြီ၊ တောပေမယ့် ပစ်ကွင်းကောင်းမယ့် အပင်တွေကျတော့ ရှင်းတယ်..."

မိုးခြိမ်းက တောစပ်မှာ တည်းက ပစ်ကွင်းကောင်းသည့် နေရာကို ညွှန်ပြပြီး သူ့ကိစ္စနဲ့ သူ နောက်ချန်နေရစ်၏။ ခြေလှမ်းတို့ သည့် တောထဲကို ဝင်နေတာလို့ မခံစားမိဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်ခုထဲကို ချင်းနင်း ဝင်ရောက်နေသလို စိတ်အာရုံတို့ က မျက်နှာတစ်ခုပေါ်မှာ စွဲမြဲနေခဲ့သည်။ ။

မုန်းတီး နာကြည်းစိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဒေါသအလျောက် သတ်ပစ်မိတဲ့ ဒေါသမျိုးထက် ပိုသည်။ ။ နာကြည်းလွန်းလို့ မမြင်ချင် မကြားချင်တာမျိုးနဲ့ လည်း မတူ။ သူဟာ ကိုယ်မုန်းဖို့ အတွက် လူဖြစ်လာတာလား... ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ်ဟာ သူမအတွက် နတ်ဆိုး တစ်ကောင်အဖြစ် မွေးဖွား လာခဲ့လေသလား... ၊

ခုချိန်ထိ အရာရာဟာ အေးချမ်းနေခဲ့သော်ငြား မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် တစ်နေ့နေ့မှာ သူမ... ၊

"ဂျောက်..."

သေနတ်ကိုမောင်းတင်၍ သေချာချိန်လိုက်သည်။ ။ ချိန်လိုက်ကာမှ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ရှဉ့်လေးတစ်ကောင်က အပေါ်ကိုင်းကနေ အောက်ကကိုင်းပေါ် ခုန်ချလိုက်သဖြင့် သေနတ်ပြောင်းဝက ထိုနောက်ကို သေချာလိုက်နေခဲ့သည်။ ။

ရှဉ့်လေးက ပင်စည်ကို ခုန်ကပ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ငြိမ်သွားသည်။ ထိုခဏကို အဖီယူ၍ သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် ခလုတ်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် လက်ညှိုးလေး ကွေးကျမသွားမီ... ၊

ဟင်... ၊

ပစ်မှတ်ရဲ့ နောက်ကနေ မျက်နှာလေးတစ်ခု ဖြတ်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ သူ သေနတ်ပြောင်းကို မဖယ်ခဲ့ဘဲ သူမရဲ့ မျက်နှာလေး နောက်လိုက် ချိန်ထားခဲ့သည်။ ။ ဝင်းညက်ညက် မျက်နှာလေးမှာ အဖျားလေးတွေ ကော့သယောင် သွယ်တန်းနေသည့် စင်ရော်တောင်ပံလို မျက်ခုံးတန်းလေးတွေနှင့် ညိုလဲ့မှောင်ရီသော မျက်ဝန်း မသွယ်မဝိုင်း မျက်နှာလေးနှင့် ကျောနောက်မှာ သားရေကွင်း အနီရောင်လေးနဲ့ ဒီတိုင်းစည်း ချထားသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့ က တနွဲ့နွဲ့ လွန်ခါနေကြသည်။ ။

ဂျန်းနုတ်ခမ်းသားတွေ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ ။

"နင့်ကို ငါသိပ်မုန်းတယ်... နင်ကငါ့အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးကောင် နတ်ဆိုး... နင်ခုထွက်သွားစမ်း..."

"လူကြမ်း မဟုတ်ဘူး ... တိရစ္ဆာန်ကောင်၊ ကလေး မဟုတ်ဘူး ကလိမ်ကကျစ်..."

"ဖြန်း...ဖြန်း..."

သူပါးတွေ ဘယ်ပြန်ညာပြန် မီးမြှိုက်ခံလိုက်ရသလိုပင်။ သူမရဲ့ လိမ်
လည် ပြောဆိုမှုမှာ လူတွေဝိုင်း လာပြီး သူ့ကို တွန်းထိုး ငေါက်ငမ်းကာ
ရဲစခန်းကို ခေါ်သွားကြ၏။ ထုထောင်း ရိုက်ပုတ်ခြင်းကိုလည်း
သူမထံမှာ ရက်ရက်စက်စက် ခံခဲ့ရသည့် ပြင် သူမကြောင့် ပဲ ရဲစခန်းကို
ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ရောက်ခဲ့ရပြန်၏။

"လူရမ်းကားလေးပဲ..."

"ကောင်လေး... မင်းဘယ်ကလဲ၊ မင်းမိဘတွေက ဘယ်သူလဲ... မှန်မှ
န်ဖြေစမ်း..."

ရဲတွေ ဘယ်လိုမေးမေး သူမဖြေခဲ့။ မဖြေသမျှ ရိုက်နေတာကိုလည်း
ခံနေခဲ့သည် ။ မျှတစာနာတတ်သော ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ တားဆီးမှုတ
စ်ရပ်သာ မရှိခဲ့လျှင် လူကြမ်းဆိုသည့် သူ့မျက်နှာဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်လော
က်မှာ အမေ မွေးခဲ့တဲ့ အတိုင်း ရှိနေဖို့ တောင် မသေချာ...၊

သူ့ဘဝကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မီးလောင်တိုက် သွင်းခဲ့တဲ့ ကြာ နွယ်
ရိုး....။ သူမသည် ကျည်ဆန်အစစ်တွေ ထည့်ထားသည့် သူ့ရဲ့
သေနတ်ပြောင်းဝရဲ့မှာ လောကကြီးကို မေ့နေသလို ခြေလှမ်းတို့ ဖြင့်...

|

ဟွန့်...၊

ကျိခနဲ အံကြိတ်မိရင်း သူ့လက်ညှိုးကို အတိအကျ ကွေးချလိုက်၏။

"ဒိုင်း..."

"အား..."

ပေါက်ကွဲသံတစ်ရပ်နှင့် အတူ နားအနားမှာ ပူထူသွားသဖြင့် ရိုး လန့်
ဖျပ်အော်ကာ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားလိုက်မိသည် ။ ထို့နောက် သေန

တ်သံဆိုတာ သိလိုက်သော်လည်း ... ၊

"ဒိုင်း..."

"အား..."

မျက်နှာရှေ့က ကပ်ပြေးသွားသည့် တစ်စုံတစ်ရာက မျက်နှာကို ထိခတ် ပစ်တိုက်သွားသလို ပူပြင်း နာကျင်သွားခဲ့၏။ ထို့ပြင်... ၊

"ဒိုင်း..."

"အား..."

"ဒိုင်း..."

သူမထမည် ပြင်လိုက်တိုင်း ရှေ့မှာ နောက်မှာ ကျည်ဆန်တွေ တရံရံ ဖြတ်ပြေးသွားခဲ့လျှင် ရိုး သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းမှာ ထိုင်ချလျက် နားတွေပိတ်ထားရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေလေသည် ။ ယမ်းနဲ့တွေ မွန်ထွန်သွားသည် ။ မျက်လုံးမဖွင့်ရဲသေးဘဲ သူမ ဘာကြောင့် အသက်ရှင်နေသေးတာလဲ ဆိုတာ အရင်ဆုံးသတိရ၏။ လူကိုမထိမချင်း ပစ်နေတာ မို့ နောက်ထပ်ကျည်ဆန်တွေ ထပ်ထွက်လာဦးမှာ ကို သိနေသည် ။

ဘယ်သူတွေလဲ... သူ့ကိုသတ်ချင်တာလား။ တစ်နေရာရာကို ရမ်းပစ်နေတာလား... ၊

ရမ်းသမ်းပစ်ခတ်နေသည့် ကျည်တွေက ကိုယ့်ဆီကိုပဲ ဦးတည်ပြီး စုပြုံရောက်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ရင်တွေခုန်နေသလောက် အသားတွေပါ ဆတ်ဆတ်တုန်၏။ အတန်ကြာ နားစွင့်နေမိပေမယ့် ပစ်ခတ်သံ မကြားရတော့ပေ။ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူမထံ တစ်လှမ်းချင်း နင်းဖြတ်လာသည့် ခြေသံနှင့် လှုပ်ရှားမှုကို သိလိုက်၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တောစီးဖိနပ်မျိုး မဟုတ်သော ရှူးဖိနပ် အနက်ရောင်နှင့် ဘောင်းဘီရှည် အနက်နဲ့ ခြေအစုံ... ၊

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ထောင်မားသော အရပ်အမြင့်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ပခုံးတစ်ဖက်မှာ သေနတ်ကိုထမ်းလျက် အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ရင်ဖွင့်ဝတ်ထားသည် ။ ရင်ဘတ်တစ်ဝက်လောက် ပေါ်အောင် ဟိုက်နေသော အတွင်းခံစွပ်ကျယ်အင်္ကျီက ဒီတိုင်း ကိုယ်ဗလာနဲ့ နေတာထက် နည်းနည်းပဲသာ၏။

နုတ်ခမ်းမွေးစစနှင့် ခပ်ရိပ်ရိပ်ဆင်းနေသော ပါးမြိုင်းမွေးတို့ က မေးဖျားမှာ သိသာစွာရှိနေခဲ့ပြီး စည်းထားလောက်အောင် ရှည်သည့် ဆံပင်တွေကြောင့် သူ့ပုံစံက မြန်မာနဲ့ မတူ။

ထိုသူကို မော့ကြည့်နေရင်း ရိုး ပင်စည်ကို လက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ဖြည်းဖြည်း ထရပ်သည် ။ သူကလည်း မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေခဲ့သလို ရိုးသည် လည်း လူသာ မတ်တတ်လေး ရပ်မိခဲ့လျက် မျက်ဝန်းတွေက ထိုမျက်နှာမှာ နည်းနည်းမှ မခွာ... ၊

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြလျှင် ရိုးက ပင်စည်ဘက်ကို ကျောလေးကပ်၍ ထပ်ဆုတ်လိုက်ကာ... ၊

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ..."

ဂျန်းက မဖြေဘဲမဲ့သည် ။ သေနတ်သံတွေကြောင့် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးနှင့် ပြေးလာသည့် စံလေးက နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေကြတာကို မြင်လျှင် ရှေ့ဆက် ပြေးမလာတော့ဘဲ ရောက်သည့် နေရာမှာ ပဲ ရပ်သွားခဲ့၏။

တောက သစ်ပင်ထူထပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ အစိုအခြောက် ရောနေ

သည့် တောတန်းပါးပါးနှင့် အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်နေသည် ။ သို့သော် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေကြသည့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ ထိတ်လန့် ပူလောင်ခြင်းတို့ အတိပြီးနေခဲ့လျက်... ၊

"ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ..."

ရိုးမျက်နှာလေး မော့သွားခဲ့လျက် အသံလေးတွေ တုန်ယင်နေသည် ။ ဖွေးနုသည့် မေးဖျားအောက်ကနေ ပင့်ထောက်ထားသည့် သေနတ်ပြောင်းဝကြောင့် မျက်နှာကို မော့ထားရသည် ။ ထို့ကြောင့် သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ နီးကပ်စွာ ငုံ့မိုးနေသည့် မျက်နှာကို ရှောင်လွှဲ ပစ်ချင်ပေမယ့်မရ။ မျက်လုံးတို့ သည် စူးရဲလက်တောက်နေကာ ဘယ်ဘက် ပါးပြင်နောက်စပ် မျက်ဝန်းထောင့်မှာ တစ်လက်မသာသာ ခြစ်ရာပုံစံ အမာရွတ်စင်းကြောင်း တစ်ခုရှိနေ၏။

ထို့ပြင် ထိုမျက်နှာကို သူမက မော့ကြည့်နေသလို ရှိသောကြောင့် ဘယ်ဘက် မေးရိုးအောက် မကျတကျ နေရာမှာ လည်း လခြမ်းပုံစံ လက်မဝက်ခန့် အမာရွတ်တစ်ခုကို မြင်နေရသေးသည် ။ သူက ရိုးကိုနှုတ်ခမ်းတို့ စေ့ပိတ်၍ စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း... ၊

"ဘယ်လိုလဲ ... ကျုပ် ဘယ်သူလဲ သိပြီလား..."

မသိဘူးလို့ သူမမပြောရဲပေ။ ဖေကြီးမှာ တပည့်တွေ အများကြီး ရှိသည် ။ ထို့ပြင် ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေမှန်း မသိဘဲ ရန်သူဆိုတဲ့ စကားတွေလည်း ကြားရနေကျ။ သူမတို့ ညီအစ်မတွေ ဖေကြီး ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေသလဲဆိုတာ ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်းလောက်တော့ သိကြတာမို့ ဒီလူ ကိုယ့်ကိုပစ်ခတ်နေမှန်း သိတည်းက ဖေကြီးရဲ့ ရန်သူ တစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့မိ၏။

ကြားလိုက်ရသည့် မေးခွန်းကတော့ ဖေကြီးနဲ့ ငြိခဲ့သည့် ရန်ကြွေး

ဟုတ်ပုံမရ...။

"ခင်ဗျား ကျုပ်မျက်နှာကို ကြည့်နေတည်းက သိသင့်တာ..."

‘ခင်ဗျား’ဆိုပါလား...။

ရိုးရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ။ ‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်’
လို့ ပြောရအောင် ဒီအရပ်အမောင်းကြီးနဲ့ ဒီမျက်နှာကြီးက...။

နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးမြိုင်းမွေးတို့ နှင့် သူ့ကို အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ငေးရင်း
ရိုး ဘယ်လို ထွက်ပြေးရမလဲပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ ။ ဖေကြီးရဲ့ ရန်သူ မ
ဟုတ်ဘူး ဆိုရင် သူမမှာ ရော လူကို သတ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီး
နေနိုင်တဲ့ သူ ရှိခဲ့သလား...။

"ဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး..."

ဟင်...။

ရိုးမျက်လုံးလေး ပိုင်းသွားသော်လည်း ...။

"အား..."

မေးဖျားအောက်ထဲမှာ သေနတ်ပြောင်းက နှစ်ဝင်တော့မတတ် ဖိဝင်
လာသဖြင့် မျက်နှာလေး မဲ့သွားခဲ့လျက်...။

"ရှင့်... ရှင့်ကိုမသိ... အ..."

"ဘာပြောတယ်..."

"အား..."

မသိဘူးဆိုသည့် စကားကြောင့် သေနတ်ပြောင်းဝ၏ ပင့်ထောက်မှု
အားက ညှာတာမှု ကင်းမဲ့ခြင်း အဆင့်နှင့် ပို၍ ဖိနှစ်သွားခဲ့ပြီး...။

"ထပ်ပြောမယ်... မမှတ်မိသေးဘူးဆိုရင် ဒီသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန် တစ်တောင့်က ခင်ဗျားရဲ့ ငယ်ထိပ်ကနေ ဖောက်ထွက်သွားလိမ့်မယ်..."

ကြော့ရှင်းသည့် ရွှေလည်တိုင်သည် တင်းနေသည့် ကြိုးတစ်ချောင်း လို ဖြစ်လာခဲ့လျက် မော့နေရသည့် မျက်နှာလေးက ပြုတ်ထွက် သွား တော့မတတ် နာကျင်လာခဲ့၏။ မေးအောက်မှာ ဖိထောက်ထားသော သေနတ်ဒဏ်ကြောင့် ရိုးရဲ့ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မျက်ရည်တွေ ဆံပင်ကြားထဲသို့ တလိမ့်လိမ့် စီးကျသွားကြ၏။

ဘယ်အချိန်ကာလက ဘယ်လိုအငြိုးနဲ့ နှိပ်စက်နေသည် မသိသလို ထိုသူကို သူမမသိခဲ့ခြင်းသည် သတ်လိုက် သတ်လိုက်ပါစေတော့လို့ မျက်လုံးစုံမှိတ် လည်စင်းပေးရုံသာ။ သို့သော်... ၊

"ကျုပ်က ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်တည်းက အချုပ်နှစ်ခါ ကျခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်..."

ရိုးရဲ့ မျက်ရည်စိုနေသည့် မျက်တောင်ရှည်တို့ သည် ဖိကပ် မှိတ် ထားရာကနေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားခဲ့၏။

"မိန်းမလည် မိန်းမယုတ် တစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ အဲဒီကောင် လေးက သူခိုးဖြစ်လိုက် ဓားပြဖြစ်လိုက် ခဏခဏ အချုပ်ခံခဲ့ရပြီး..."

"လူကြမ်း..."

"ဟွန်း... သိသွားပြီ..."

ရိုးနှုတ်ဖျားမှ ရေရွတ်လိုက်သည့် နာမည်ကြားသည် နှင့် ဂျန်းက သူ မ မေးဖျားအောက်မှာ ပင့်ထောက်ထားသည့် သေနတ်ကိုဖယ်ကာ...၊

"ဒိုင်း ..."

"အား ..."

"ဟာ ..."

ရပ်ကြည့်နေသည့် စံလေး အထိတ်တလန့်အော်ပြီး နောက်ကို ခုန်ဆုတ်သွားသည်။ ။ ရိုး နောက်ထပ် နားတွေပိတ်ရင်း လန့်အော်မိပြန်ကာ သူမကိုယ်ပေါ်ကို တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာသည်။ ။ သစ်ရွက်တွေ ကိုင်းဖျားလေးတွေကြောင့် အပေါ်ကို ထောင်ပစ်လိုက်မှန်း သိလိုက်သည်။ ။

ထို့အတူ ဒေါသက ထောင်းခနဲထဖြစ်သည်။ ။ ထိုယောက်ျားသည် လူကြမ်းဆိုတာ သိလိုက်ရသည့် အချိန်မှာ ကိုယ့်မှာ လည်း နာကျင်စရာတွေရှိခဲ့တာမို့ ကြောက်စိတ်တို့က ဘယ်ဆီ ပြေးကုန်ကြသည် မသိ...။

"ဖယ်စမ်း..."

ဂျန်း ကိုင်ထားသည့် သေနတ်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို အားရှိပါးရှိ လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် အမှတ်တမဲ့မို့ ပုတ်ချခံလိုက်ရပေမယ့် ဂျန်းလက်ထဲက သေနတ် လွှတ်ထွက်သွားအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘဲ ရိုက်ချလိုက်သည့် လက်ကို ဂျန်းကအသာလေး ဖမ်းချုပ်ပြီး ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်၏။

"ဖယ်... လွှတ်..."

ရိုးကျောပြင်လေးကော့သွားကာ သေနတ်သည် တုတ်တစ်ချောင်းကဲ့သို့ မေးအောက်ကနေ ပင့်ညှပ်၍ နောက်ထပ်တစ်ခါ နာကျင်မှုတွေ ရစေခဲ့လျက်... ။

"လူကြမ်းဆိုတဲ့ ကောင်ကို ခင်ဗျား ဘာထင်နေသလဲ ကြာနွယ်ရိုး... ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တစ်ကနေ ပြန်စကြတာပေါ့..."

"နင်က ဦးအောင်ပြောတယ် ဟုတ်လား... နင့်ကြောင့် ငါ့တစ်ဘဝလုံး ငရဲကျခဲ့ရတာ..."

"ဪ... ဪ..."

"လုပ်လေ... နင့်အင်အားကို ငါမနိုင်ပါဘူး၊ သတ်လိုက်စမ်းပါ..."

"ဟွန့်... ပူမနေနဲ့၊ လာမှာ ..."

ဈာန် အံ့ကြိတ်ပြီးမဲ့သည် ။ သူ ချုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်နဲ့ ကျောပြင်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်တော့ ရိုးတစ်ကိုယ်လုံး သစ်ပင်ဆီပြေးဆောင့်၏။ သူမသာ အချိန်မီ မကာကွယ်နိုင်ခဲ့လျှင် ရင်ဘတ်နဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဘယ်လို အဖြစ်ဆိုးသွားမည် မသိ... ၊

သို့သော် မလွတ်မကင်း ထိခိုက်မိသည့် နာကျင်မှုတွေကြောင့် ရင်ဘတ်အောင့်သွား၏။ ခြေမခိုင်ခင် လဲပြိုသွားသည် မို့ ခြေချင်းဝတ်မှာ ပွန်းရှုကုန်လျက် နားသယ်စပ်နှင့် နားတစ်ဖက်မှာ သစ်ပင်နဲ့ ထိခိုက်မိသွားပြီမှန်း သိလိုက်သည် ။

တစ်ချက်တည်း တုန်းခနဲ လဲကျမသွားပေမယ့် ရိုးတော်တော်နဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေသာ တသောသောကျလာခဲ့၏။ သူ့ဘက်ကိုလည်း မလှည့်နိုင်ဘဲ သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ တအိအိ ခွေကျသွားခဲ့လျှင်...
၊

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက သူ့ရဲ့ အတိတ်ပဲ ဒေါ်ကြာနွယ်ရိုး... မနက်ဖြန် ဘာလုပ်မှာ လဲဆိုတာ မနော့က ဘာလုပ်ခဲ့လဲ ဆိုတာနဲ့ ပဲဆိုင်တယ်... အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်မယ်ထင်လဲ..."

ဟွန့်ခနဲမဲ့သံက နားထဲကို ရေခဲငွေ့တွေလို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီး ဝေးကွာသွားသည့် ခြေသံကို နားစွ

ငုံနေမိသည် ။ ထို့နောက်မှာ ကျလာသည့် မျက်ရည်တို့ သည် ... ၊

အခန်း(၆)

ဟင်...၊

ကိုယ့်ပန်းခြံကို မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်မှာ ကိုယ့်မှာ ခံစားနေခဲ့ရသော နာကျင်သည့် ဝေဒနာတွေအားလုံးကို မေ့သွားခဲ့၏။ ခြံစည်းရိုး တစ်ဖက်ခြမ်းလုံး လဲပြိုနေခဲ့ပြီး သူမစိုက်ပျိုးထားခဲ့သော ပန်းပင်တို့ သည် ဆင်နင်းထားသည့် ယာခင်းကဲ့သို့...၊

ရိုး ထဘီလေးတစ်ဖက်မပြီး ခြံဝထိမသွားတော့ဘဲ ပြိုလဲနေသည့် ခြံစည်းရိုး အပျက်အစီးများ ကြားကနေ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ရွာအဝင်ပေမယ့် ရွာနဲ့ တော့မနီးသော ဒီအိမ်ခြံမြေလေးက သူမအတွက် နတ်စည်းစိမ်နဲ့ မလဲနိုင်သော သုခဘုံလေးပါ...၊

ဒါကို ဘယ်သူချိုးဖဲ့ ဖျက်ဆီးသွားခဲ့တာလဲ...။ ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရဲ့ ခြေရင်းဘက် မီးဖိုဆောင်လေးပါ ယိုင်နဲ့ ကျိုးပျက်နေလျက် အိမ်မကြီး နံရံတချို့လည်း စုတ်ပြတ်နေ၏။

"ကြာနွယ်..."

ခေါ်သံကြောင့် ရှာကြည့်လိုက်တော့ သူမနဲ့ အတူနေသည့် ဒေါ်အေးသာ...၊

"အဒေါ်..."

ဒေါ်အေးသာ ခြေထောက် နာနေပုံပေါ်ကာ အိမ်ထဲကထွက် လာပြီး အသံပေးပေမယ့် ရှုံ့မဲ့မဲ့ ထိုင်ကျသွားလျက်... ၊

"ညည်း ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ ကြာနွယ်ရယ်..."

"ကျွန်မ ရွှေညိုလေးပြန်မလာလို့ လိုက်ရှာနေတာ... ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲဟင်၊ ခြံထဲကို ဘယ်သူတွေ..."

"ကားတစ်စီးဝင် လာပြီး တိုက်ချသွားတာ..."

"ဟင်..."

ရိုး ဒေါ်အေးသာကိုတွဲ၍ အိမ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ကာ ရှေ့ခန်းမှာ အတူ ထိုင်မိကြသည် နှင့် ... ၊

"အနက်ရောင်ကားပဲ... ကားပေါ်မှာ ယောက်ျားတွေချည်းပဲအေ၊ တရကြမ်း မောင်း လာပြီး ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်နဲ့ ခြံရှင်းနေတဲ့ ကိုပေါ်ကြီးတောင် အပြေးမြန်လို့ လွတ်သွားတာ..."

"ဘယ်သူတွေမှန်း မသိလိုက်ဘူးလားဟင်... အခု ဦးပေါ်ကြီးရော..."

"ရွာလူကြီးကို သွားတိုင်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ..."

ပြောပြနေရင်း ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆန့်ထုတ်၍ ထဘီစကို လှန်ပြသည် ။ ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးမှာ ပွန်းရှုထားသည့် ဒဏ်ရာကြီးက သွေးစို့နေတာ နည်းတာကြီးမဟုတ်... ၊

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အဒေါ်ရယ်... နေဦး ကျွန်မ ဆေးထည့်ပေးမယ်... အ..."

စေတနာဇောနှင့် ဖျတ်ခနဲထလိုက်မိလျှင် ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်တက်သွားကာ သူမကိုယ်လေး ညွတ်ကျသွား၏။

"ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ လန့်ဖျပ်ပြေးလွှားမိပြီး ချော်လဲတာက ငါပါ..."

သူမကတော့ ပြေးလွှားချိန်တောင် မရလိုက်ဘဲ အဖြစ်ဆိုးခဲ့ရတာကို ဘယ်လို ပြောပြရမှန်းမသိ... ၊

"နေပါဦး... ငါတော့ဘက်က သေနတ်သံတွေလား ယမ်းဖောက်တာလား... အသံတွေ ကြားလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒါ ညည်းနဲ့ တိုးနေတာလား..."

မေးပေမယ့် ရိုးမဖြေရသေးဘဲ ဒေါ်အေးသာ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားသည် ။

"ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး... တစ်ခါမှ ဒီနေရာမှာ ခုလို မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရွာကိုက ချောင်ကျတာကိုး... ရွာလူကြီးက ခပ်အေးအေး... . ရွာသားတွေက မိုးလင်းတာနဲ့ တောင်ယာဆင်းကြ၊ တကယ်ဖြစ်လာတော့ ဘယ်ကျင်းထဲ ပြေးပုန်းရမှန်းတောင် မသိဘူး..."

"ဟုတ်တယ်... ကျင်းတူးထားရမယ်..."

စကားသံနှင့် အတူ ဦးပေါ်ကြီး ပုဆိုးတိုတိုနှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာသည် ။ ပြီးတော့ သူမတို့ ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး... ၊

"ရွာလူကြီးလည်း ဘာမှ မသိဘူး... သိလည်း အရေးယူနိုင်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ ငါသွားကာမှ ဘယ်ကားလဲ... ဘယ်တုန်းကလဲနဲ့ ..."

‘ဦးပေါ်တို့ က ရွာထဲမှာ မှ မနေတာ’လို့ ရွာသားတစ်ယောက် ဝင်ပြောလိုက်တာကိုလည်း ကြားခဲ့ရသေးသည် ။ ဦးပေါ်တို့ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေပေမယ့် ရိုးကတော့ တွေးမိနေပါပြီ။ ဒါလူကြမ်းလက်ချက်မှ လွဲ၍ တခြားလူမဖြစ်နိုင်။

ကားနဲ့ လူအုပ်စုနဲ့ ဝင်မွေသွားသည့် အဖြစ်ဟာ လူကြမ်းဆိုတဲ့ ကော
င်လေး ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကထက် အဆပေါင်းများစွာ ဆိုးသွမ်းနေပြီဆို
တာကို သက်သေပြသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ သူမမျက်လုံးထဲမှာ တော့
လူကြမ်းကို ကျားနာတစ်ကောင် ပြန်လှည့်လာတာလို မြင်ယောင် လာခဲ့
၏။

ဒါပေမဲ့ လူကိုဒုက္ခပေးတာ ခံနိုင်သေးသည်။ ။ ဒီပန်းခင်းကြီးကို ဖျက်
ဆီး သွားခဲ့သည့် အတွက် သူမပါ ဘဝပျက်ရပြီဖြစ်သည်။ ။ ဖေကြီး ရော
က်လာရင် ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ... ၊

"ငါ့အတွက် ငွေမလိုဘူး... ဒါပေမဲ့ ညည်းအတွက်လည်း ဘာ
ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ထောက်ပံ့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်အချက် ဒီအပင်
တွေ အမြဲတမ်း ဖူးပွင့် လန်းဆန်းနေရမယ်... နှစ်အချက် ဒီဝင်ငွေနဲ့ ပဲ ည
ည်းရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ရပ်တည်ရမယ်... သုံးအချက် တစ်ဝမ်းတစ် ခါး
လောက်ငနေရုံ မရဘူး... ဒီတစ်ခြံလုံးက စိုက်ပျိုးဥယျာဉ်ဖြစ်နေရမယ်...
နံပါတ်လေး ငါခွင့်ပြုတဲ့ လူအပြင် တခြား အလုပ်သမား မခေါ်ရဘူး... နံ
ပါတ်ငါး ဒီခြံထဲမှာ စိုက်ပျိုးပင်တွေ ပျက်စီး ပျောက်ဆုံးခဲ့ရင်ဖြစ်ဖြစ် ည
ည်း မလုပ်နိုင်တော့ရင်ဖြစ်စေ ငါ့ရဲ့ သရီးပျိုင့်ကလပ်မှာ အောက် ခြေသိ
မ်း သန့်ရှင်းရေးအလုပ်နဲ့ နောက်ထပ်သုံးနှစ်..."

ရက်စက်စွာ ပြောဆိုဒဏ်ခတ်ခဲ့သည့် အချိန်ကာလတွေမှာ သူမ ပေး
ဆပ်ခဲ့ရတာ နှစ်တွေနည်းလို့ လား...။ ဒါတွေကို ပြီးဆုံးပါစေတော့လို့ လ
ည်း ဆုမတောင်းခဲ့ဖူးပါ။ ကိုယ်လိုချင်တာက မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲချုပ်နှောင်
မှုတွေကနေ လွတ်ကင်းပြီး ဒီလိုနေရတဲ့ ဘဝမျိုးလေးမှာ ပဲ ဘယ်လော
က်ထိ ဆင်းရဲပါစေ... ၊

ခုတော့ သူမဘက်ကနေ နောက်ထပ် သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုကို ချိုးဖျ

က်မိခဲ့ပြန်ပြီ။ ဒီခြံဒီပန်းပင်တွေ ဆုံးရှုံးသွားရခြင်း အတွက် သူမ ဘယ်
လောက်ထိ ပေးဆပ်ရဦးမှာ လဲ... ၊

"ဟယ်... ဟိုမှာ ဟိုမှာ ... ညည်းအဖေ အိမ်ကလူတွေပဲ ကြာနွယ်..."

ကားသည် ခြံဝတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ရပ်နေခဲ့ပြီး ဆင်းလာသည့် လူတွေ
က သုံးယောက်။ ရှေ့ဆုံးကဝင်လာသည့် ရဲစိုးကိုမြင်လိုက်တည်းက
ဖေကြီးဆီက အရေးပါသည့် အမှာ စကားတစ်ခုခု ပါ လာပြီမှန်း သိလို
က်သည် ။ ရဲစိုးက အသက်အငယ်ဆုံး ဦးသီလအောင်၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်
ကာ ရဲတင်း သွက်လက်သလောက် လက်ကလည်း ယဉ်သည် ။

သူ့ကိုခိုင်းပြီဆိုရင်လည်း သိမ်မွေ့စွာ ရင်ဆိုင်ပြောဆိုရမည့် နေရာ
တွေမှာ မဟုတ်ခဲ့မှန်း သိထားသည် ဖြစ်ရာ မြင်လိုက်တာနှင့် စိုးရိမ်စိတ်
တွေ ကြီးထွားလာခဲ့သည် ။ ဦးပေါ်ကြီးနဲ့ ဒေါ်အေးသာတို့ ကလည်း တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွဲ၍ နောက်ဖေးဘက်ကို ရှောင်ထွက် သွားကြ
၏။

ရိုးထိုင်ရာမှ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ ရောက်လာသူတို့ ၏ ခြေလှမ်း
တွေအတိုင်း ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည် ။ ဘောင်းဘီရှည်တွေ ရှူးဖိနပ်တွေန
ှင့် စတိုင်ကျကျ လှမ်းလာသည့် ခြေလှမ်းတွေက ကျိုးပြတ်နေသည့်
တစ်ခြံလုံးကိုကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ အိမ်ပေါ်တက် ခါနီးမှ အ
ထဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ခဏရပ်သည် ။ ပြီးတော့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖိနပ်မချွတ်
ဘဲ ဒီတိုင်း တက်လာကြလျက် ရိုးရဲ့ ရှေ့မှာ သုံးယောက် ခပ်ကျဲကျဲရပ်လို
က်၏။

"မင်းကိုသူဌေးက ခုပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်..."

ဟင်... ၊

တစ်ခြံလုံး ဒီပုံစံ ဘာလို့ ဖြစ်နေတာလဲ မမေးဘဲ ပါလာသည့် အမိန့်ကို ချက်ချင်း ကြေညာလိုက်သဖြင့် အံ့သြသွားသည်။ ပြီးတော့ အထိတ်တလန့် ခေါင်းခါမိကာ... ၊

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ... ဒီပန်းဥယျာဉ်မှာ ခုလိုဖြစ်ရတာက..."

"ခုလိုမဖြစ်ရင်လည်း ဒီခြံကို မင်းပူစရာ မလိုတော့ဘူး... အခုမင်းကို ခေါ်လာခဲ့ဖို့ ငါတို့ ကို အမိန့်ပေးထားတယ်..."

ရိုး ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။ ဒီလိုခေါ်ဖို့ အတွက် ဖေကြီးက လူလွှတ်ပြီး ခြံကို ဖျက်ဆီးခိုင်းတာတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ သေချာပါသည်။ ဒါဆို ဒီနေ့ သူမကြုံဆုံရတာတွေက နောင်လာမယ့် ကံဆိုးခြင်းတွေရဲ့ နိမိတ်လား... ၊

‘မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မနေ့က ဘာလုပ်ခဲ့လဲ ဆိုတာနဲ့ ပဲဆိုင်တယ်’

လူကြမ်းပြောသွားသည့် သူမရဲ့ မနက်ဖြန်ဟာ ဖေကြီးဘာလို့ ခေါ်တာလဲဆိုသည့် အကြောင်း တစ်ရပ်ပေါ်မှာ မူတည်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကောင်းခြင်းတရား ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိတာလည်း ခံစားမိနေခဲ့လျက်... ၊

"ကျွန်မ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်..."

"ဘာလဲ..."

"အဲဒါကို ရှင်ဖြေမှာ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ တောင်းဆိုပါတယ် ပြောပြပါ။ ကျွန်မကိုခေါ်တာ ဘာအတွက်တဲ့ လဲ..."

"ငါမပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ရိုး... ငါ့အလုပ် မဟုတ်တာကို မလုပ်ချင်တာ၊ လုပ်ခွင့်လည်း မရှိဘူး... သူဌေးအကြောင်း မင်း သိပါတယ်၊ ငါတို့က သူ့အလုပ်သမား..."

ရိုးက နားလည်ကြောင်း ခေါင်းမညိတ်ပါ။ ခေါင်းလည်း မခါဘဲ ဘယ်ကိုမှ လည်း မကြည့်...။

"တော်ဝင်စံအိမ်ကို ကျွန်မ မလိုက်ဘူး..."

"အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ လုပ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ တော့ရိုး... မင်း..."

"ဘာအတွက်ဆိုတာ မသိဘဲ ကျွန်မ မလိုက်ဘူးကိုရဲစိုး... ဒီပန်းခြံ ပျက်စီးသွားတာက ပျက်ဆီးခံလိုက်ရတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မတို့ ပဲ အမြန်ဆုံး ပြန်ထူထောင်မယ်... ဖေကြီး တင်းကျပ်ခဲ့တဲ့ ကာလကလည်း သတ်မှတ်ချက် မရှိခဲ့ပါဘူး... ဒီအခြေအနေကို ကျွန်မပျော်တယ်... ဒီတိုင်းပဲ..."

"မင်း ပျော်ခွင့်မရှိဘူး..."

ရဲစိုးက ယတိပြတ်ပြောရင်း ပင့်သက်ရှိုက်၏။

"မင်းအဖေလည်း ဒုက္ခများ နေတာပဲ... ဒါတွေ မင်းတို့ သိချင်မှ သိလိမ့်မယ်၊ မသိပေမယ့် ကူးကူးတို့ တောင် သူတို့ အဖေအတွက် ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပေးသွားကြတာ..."

"ဘယ်လို..."

သူမ ဒီတောကိုရောက်လာကာမှ မမကူးတို့ အဖြစ်တွေကို ဘာမှ မသိခဲ့ရပေ။ ညီအစ်မသုံးယောက်ဟာ သွေးသားမတော်စပ်ကြသလို ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းလည်း နည်းပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ရိုးကတော့ အစ်မနှစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့သည် ။ သူမတို့ က ရွယ်တူတွေမို့ ချစ်ကြတာလား... သူတို့ ချင်း အစတည်းက အနေနီးလို့ ခင်တွယ်နေကြတာလား...။

သူမတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ရိုးကိုဆို မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ သာ ကြည့်ခဲ့ကြ

သည် ။ သူတို့ ထက်ရိုးက နှစ်နှစ်ကျော်လောက် အသက်ငယ်သည့် ပြင် ရိုးရောက်လာကာစက ဖေကြီးနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး သမီးလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးသူမတို့ ကို ရင်းနှီးချင်ခဲ့သည် ။ ကိုယ်က ချစ်ခင် တွယ်တာရ သလောက် ကိုယ့်ကို ညီအစ်မလို သဘောထားပြီး ဆူပြော ဆုံးမတာမျိုးဖြစ်ဖြစ် နူးညံ့ချိုသာမှုလေး အနည်းငယ်ဖြစ်ဖြစ် ရချင်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ဖေကြီးနဲ့ အနီးဆုံး ဖေကြီးရဲ့ အရေးပေး အလိုလိုက်မှု ကို ခံရဆုံးဆိုတဲ့ ရိုးဘဝကသာ အထီးကျန် ညှိုးငယ်ရဆုံးပါ... ၊

"ငါမွေးစားခဲ့တာ သမီးသုံးယောက်... ငါ့အလုပ်အတွက် ဘာအထောက်အပံ့မှ မရရင်တောင် ညည်းတို့ ကို ထက်မြက်စေချင်တယ်... ထူးခြား စေချင်တယ်၊ ငါဆိုတဲ့ လူက အများ နဲ့ ပြိုင်နိုင်မှ ... အများ နဲ့ ပြောချောမှ ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တစ်ယောက်မှ ငါဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး ... အဲဒီ ထဲမှာ ညည်းက အဆိုးဆုံး..."

"ဒီတစ်ခါ ညည်းပေးတဲ့ ဒုက္ခက ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ တင် သက် ဆိုင်တာ မဟုတ်တော့ဘူး..."

"သူ့ကြောင့် သမီးတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကျ အရှက်ရဖြစ်ကုန်တာ ... ဖေကြီး သူ့ကို ဒီလောက်ထိတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ မသင့်ပါဘူး..."

"ကူးလည်း ပြောပါရစေ ဖေကြီး... ဒါ သူတမင်လုပ်ခဲ့တာ၊ သူ့လောက် သူတော်ကောင်း ဆန်ချင်တာ မရှိဘူး ... ကူးတို့ ကွယ်ရာမှာ အလုပ် သမားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အတင်းအဖျင်း တုတ်နေတာတွေလည်း ဖေကြီး အကုန်သိနေတာပဲ... ဒါ တမင်လုပ်တယ်ဆိုတာ သိပ်ကို သိသာပါ တယ်.."

ဖေကြီး ဒေါသတွေ ထွက်နေခဲ့သည် ။ မမကူးနဲ့ မမရှမ်းတို့ မခံရပ်နိုင် တွေ ပြောနေကြသည် ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များ စွာက ပုံရိပ်တို့ ဟာ စ

ကားသံများ နှင့် တကွ မြင်ယောင်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ်က သူမကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်သည် မန္တလေး ဆင်ခြေဖုံးနယ်
ထဲက ‘အင်ကညင်’ရွာကြီးနှင့် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတို့ အကျေအလ
ည် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည့် စာချုပ်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပျောက်ဆုံး
ကုန်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ... ၊
